Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἀπριλίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 20

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Σὲ λίγο χωρίστηκε ἀπὸ τὴν ἀποστολή. Ἤθελε νὰ πάῃ μόνος του στὸν Τάφο τοῦ Αὐτοκράτορος.

Δυὸ ἀγγλικὰ μίλλια χώριζαν τὸ Λόγκ-γούντ, τὸ ἐρημικὸ μέρος, ὅπου ὁ Ναπολέων, τώρα καὶ εἴκοσι χρόνια, κοιμόταν τὸν τελευταῖο ὕπνο. Κι' ὁ Καρδινιὰκ ἔφθασε ἐκεῖ, ἀκουμπώντας στὸ χέρι τῆς καλῆς Ἀγγλίδας.

Στὸ ῥιζοδούνι ἀκριβῶς φάνηκαν μερικὰ δεντράκια, πεῦκα καὶ ἰτιές.

— Ἐδῶ εἶναι! εἶπε ἡ μὶς Μαίρη.

Ὁ συνταγματάρχης ἔβγαλε ἀμέσως τὸ καπέλλο καὶ γονάτισε τὄνα πόδι. Δέκα φορὲς νόμισε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε καὶ δέκα φορὲς ἡ θέλησή του τὸν συγκράτησε.

Κοίταξε ὥρα πολλὴ αὐτὰ τὰ μέρη, ὅπου τόσες φορὲς τὸν εἶχε μεταφέρει ἡ φαντασία του.

Ὁ τάφος τοῦ Ναπολέοντος ἦταν λιτότατος. Τρεῖς μόνο πλάκες, μαυρισμένες ἀπ' τὴν ὑγρασία, στὸ ἴδιο σχεδὸν ἐπίπεδο μὲ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους.

Μιὰ σιδερένια γρίλλια χωρὶς πόρτα ἔζωνε τὶς πλάκες. Ἀπ' τὶς δυὸ ψηλὲς ἰτιὲς ποὺ ἐσκίαζαν ἄλλοτε τὸν τάφο, μόνο ἡ μιὰ ἐπιζοῦσε.

Ἀπ' τἄνθη ποῦχε φυτέψει ἡ κοντέσσα Μπερτράν, τίποτα δὲν ὑπῆρχε τώρα πιά. Μὰ ἡ γυναίκα τοῦ Ἄγγλου διοικητοῦ ποῦχε διαδεχθῆ τὸν Λόου, εἶχε φυτέψει μιὰ σειρὰ ἀπὸ κυπαρίσια, ποὺ τὰ περιστοίχιζαν κάγγελα ἀπὸ κομμένους κλάδους. Σὲ μιὰν ἄκρη βρισκόταν τὸ καλυβάκι ὅπου ἔμενε ὁ ἄγγλος στρατιώτης ποὺ φύλαγε τὸν τάφο.

Τὸ νὰ σᾶς περιγράφω ποιὲς σκέψεις ἐγέμισαν τὴν καρδιὰ τοῦ παλιοῦ στρατιωτικοῦ, στὴ μακρινὴ αὐτὴ γωνία τῆς γῆς, τὸ νὰ σᾶς ἀπαριθμήσω τὶς ἀναμνήσεις ποὺ πρόβαλαν στὴν ψυχή του καὶ τὸν ἐγέμισαν βαθιὰ συγκίνηση, θὰ ἰσοδυναμοῦσε νὰ σᾶς διηγηθῶ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅλες τὶς περιπέτειες τῆς ζωῆς του, ποὺ σᾶς εἶναι ἤδη γνωστές.

«Ὁ συνταγματάρχης κοίταξε ὥρα πολλὴ αὐτὰ τὰ μέρη...»
(Σελ. 158, στ. α'.)

Κοίταξε ὥρα πολλὴ τὶς μαῦρες πλάκες. Τίποτε δὲν ἦταν γραμμένο 'κεῖ πάνω κι' ὅμως τὰ μάτια του δὲν ξεκολλοῦσαν.

Τίποτα δὲν ἦταν γραμμένο, γιατὶ ὅταν οἱ σύντροφοι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ναπολέοντος, θέλησαν νὰ χαράξουν στὸν τάφο του τὴν ἁπλῆ ἐπιγραφή:

ΝΑΠΟΛΕΩΝ

ὁ Λόου δὲν τὸ ἐπέτρεψε, λέγοντας ὅτι ὁ μόνος τίτλος τοῦ νεκροῦ ἦταν «στρατηγὸς» καὶ τὸ μόνο ὄνομά του «Βοναπάρτης».

Ὁ δήμιος αὐτὸς δὲν παραδεχόταν, βλέπετε, ὅτι τὄνομα «Ναπολέων» εἶχε διατρέξει γεμάτο δόξα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὴν Εὐρώπη. Μὰ ἡ διαγωγή του ἀποδοκιμάσθηκε καὶ στὴν ἴδια τὴν Ἀγγλία. Κι' ὅταν στὰ 1822, ὁ κόντες Δελακάζ τὸν χτύπησε μὲ τὸ μαστίγιο στὰ μοῦτρα, δηλαδὴ τοῦκαμε τὴν πιὸ ὑβριστικὴ προσβολὴ ποῦ γίνεται, ὁ Λόου περιορίστηκε νὰ καταφύγῃ στὴν Ἀγγλικὴ Δικαιοσύνη. Οἱ Ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ θεώρησαν αὐτὴ τὴ στάση τόσο μικροπρεπῆ, ὥστε τὸν ἔδιωξαν ἄσχημα ἀπ' τὴ στρατιωτικὴ Λέσχη κι' ἀπ' τὸ σύνταγμα ὅπου ὑπηρετοῦσε.

Ἔπαιρνε νύχτα πιὰ ὅταν ὁ συνταγματάρχης ἐπείσθη ἀπὸ τὴν μὶς Μαίρη Μάλκομπ νὰ γυρίσῃ πάλι στὸ σπιτάκι τοῦ Μπριάρ. Τὰ πόδια του δὲν βαστοῦσαν νὰ πᾶνε ὡς τὸ Τζαΐμς-Τάουν.

Ὁ γέρο-Μάλκομπ τἄχασε ὅταν εἶδε τὴν ἀλλαγμένη φυσιογνωμία τοῦ συνταγματάρχη. Τὸν παρακάλεσε νὰ δεχθῆ τὴ φιλοξενία του κι' ὁ Καρδινιὰκ ἔπεσε ἀποκαμωμένος στὸ κρεβάτι ποῦ τοῦ ἑτοίμασαν.

Ὁ ὕπνος του ἦταν ἀνήσυχος καὶ τὸν βασάνιζαν ἐφιάλ

τες καὶ παραισθήσεις. Μὰ κατὰ τὸ βράδυ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἀποχαιρέτησε τοὺς ἀγαθοὺς Ἄγγλους καὶ τὄβαλε πάλι γιὰ τὸν Τάφο. Εἶχε πάντα στὸ νοῦ του ὅτι ἡ ἐργασία θἄρχιζε νωρίς, ὅπως τοὔχε πεῖ ὁ Μπερτράν.

Πρῶτος-πρῶτος ἔφθασε. Μόνο ἕνα ἀπόσπασμα ἀγγλικοῦ μηχανικοῦ μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸ λοχαγὸ Ἀλεξάντερ, βρισκόταν ἐκεῖ. Ψιλὴ βροχούλα ἔπεφτε ἀδιάκοπα κι' ἡ σελήνη ἦταν σκεπασμένη. Ὁ Καρδινιὰκ κάθησε σὲ μιὰ πέτρα κοντὰ στὰ κάγκελα, κρατῶντας τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Στὶς 11 ἦρθε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Βασιλιᾶ, ὁ Δεσαμπώ, μὲ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς «Μπὲλ-Πούλ», τὸν βαρῶνο Κουργκὼ κσὶ τὸν ἱερέα τῆς φρεγάτας Κοκερώ.

Ἡ ἐργασία ἄρχισε ἀμέσως μὲ τὸ φῶς τῶν δαυλῶν. Χρειάστηκε ὥρα πολλὴ καὶ κόπο. Γιατὶ ὅταν ἐσήκωσαν τὶς πλάκες κι' ἔβγαλαν πέντε πόδια χῶμα, οἱ ἐργάτες βρῆκαν ἕνα στερεὸ χτίσιμο, ποὺ χρειάστηκε νὰ τὸ σηκώσουν μιὰ νέα πλάκα ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ χτίσιμο καὶ τότε φάνηκε τὸ φέρετρο, καμωμένο ἀπὸ ξύλο ἀκαζού.

Ὅλοι μ' ἓν αὐθόρμητο κίνημα ἔβγαλαν τὰ καπέλλα των.

Ὁ συνταγματάρχης ἔσκυψε πάνω στὸ λάκκο.

Ὡστόσο ἡ βροχὴ εἶχε δυναμώσει. Οἱ Γάλλοι καὶ ἄλλοι ἀπεσταλμένοι πῆγαν νὰ βάλουν τὶς στολές τους. Μιὰ σειρὰ στρατιωτῶν παρατάχθηκε σὲ τρόπο ὥστε ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς περιέργους.

Στὶς ἐννιὰ τὸ πρωὶ τὸ φέρετρο βρισκόταν στὴν ἐπιφάνεια. Δώδεκα ἄλλοι στρατιῶτες τὄφεραν σὲ μιὰ γειτονικὴ σκηνή.

Τὸ ξύλο ἦταν σχεδὸν φαγωμένο ἀπὸ τὴν ὀγρασία. Πρόσεξαν τὸ σκέπασμα καὶ φάνηκε ἄθικτο τὸ μολυβένιο φέρετρο, ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ πρῶτο.

Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν καὶ τρίτο φέρετρο ἀπὸ ἀκαζού. Τἄνοιξαν κι' αὐτὸ κι' ἔβγαλαν ἕνα φέρετρο ἀπὸ λευκοσίδηρο, ἐντελῶς ἀπείραχτο: ἦταν τὸ τελευταῖο.

Μέσα σὲ νεκρικὴ σιγή, οἱ ἐργάτες ἀνασήκωσαν τὸ σκέπασμα τοῦ τελευταίου αὐτοῦ φερέτρου.

Φάνηκε ὁ Αὐτοκράτωρ.

Εἶχε διατηρηθῆ θαυμάσια κι' ἀναγνωριζόταν ἀμέσως, μὲ τὸ μεγάλο κεφάλι του, τὸ πλατὺ κι' ἀνυψωμένο μέτωπό του, τὰ λεπτά του χείλη καὶ τὸ πηγούνι ποὔδειχνε τόση θέληση.

—Ὦ, εἶν' αὐτός, αὐτός! ψιθύρισε ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰκ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

Ὁ Ναπολέων φοροῦσε στολὴ συνταγματάρχου τῶν κυνηγῶν τῆς Φρουρᾶς. Τὸ καπέλλο του, τοποθετημένο πλάγια στὰ πόδια του εἶχε κατακαθήσει, μὰ δὲν εἶχε χαλάσει. Ἡ πλάκα τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς εἶχε λιγάκι μαυρίσει. Μὰ οἱ ἐπωμίδες ἦταν ἀκόμη χρυσές. Τὸ μεγάλο κορδόνι τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς ποὔδγαινε κάτω ἀπ' τὸ πράσινο χιτώνιο, ἦταν ἀκόμη κατακόκκινο. Δίπλα στὰ πόδια ἕν' ἀσημένιο κουτὶ ἔκλεινε τὴν καρδιά του κι' ἕνα ἄλλο τὸ στομάχι του.

Ἦταν ὁ Ναπολέων. Ὁ Ναπολέων νεκρός, ἀλλὰ ὄχι φθαρμένος. Καὶ ἀντικρύζοντας Ἐκεῖνον, ποὺ τοὺς εἶχε ὁδηγήσει ἀπὸ δόξα σὲ δόξα κι' ἀπὸ θρίαμβο σὲ θρίαμβο, ὅλοι οἱ Γάλλοι ξέσπασαν μονομιᾶς σὲ λυγμούς.

—Τώρα ποὺ τὸν εἶδα, ἂς πεθάνω πιά! εἶπε ὁ Καρδινιὰκ στ' αὐτὶ τοῦ Μπερτράν.

Σὲ μιὰ ὥρα, τὸ λείψανο, μὲ ἄπειρες προφυλάξεις, εἶχε τοποθετηθῆ μέσα σὲ ἕνα μολυβένιο φέρετρο ποὔχ' ἔρθει ἐπίτηδες ἀπὸ τὴ Γαλλία. Στὸ σκέπασμά του ἦταν κεκαμωμένη μὲ χρυσὰ γράμματα ἡ ἐπιγραφή:

ΝΑΠΟΛΕΩΝ
Αὐτοκράτωρ καὶ Βασιλεὺς
Πέθανε στὴν Ἁγία Ἑλένη
5 Μαΐου 1821

Τὸ μολυβένιο φέρετρο τοποθετήθηκε σ' ἕναν ἐβένινο *σαρκοφάγο* κι' ἡ πένθιμη συνοδεία διευθύνθηκε πρὸς τὸ λιμάνι. Στρατεύματα βάδιζαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ μπρὸς πήγαινε ἡ μουσικὴ τοῦ ἐθελοντικοῦ σώματος τοῦ νησιοῦ.

Στὴν ἀποβάθρα περίμενε ὁ πρίγκηψ Ζουανβίλ καὶ κεῖ δέχθηκε ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας τὰ λείψανα Ἐκείνου ποὺ ὑπῆρξε ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ «Μπὲλ-Πούλ» κι' ἡ «Φαβορίτα» χαιρέτησαν μὲ κανονιές, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ χαιρετοῦσαν καὶ τὰ πυροβολεῖα τῶν Ἀγγλικῶν φρουρίων.

Ὁ συνταγματάρχης Καρδινιάκ, μαζεύοντας ὅλες του τὶς δυνάμεις, μπόρεσε νὰ περάσῃ κι' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀκουμπῶντας στὸ μπράτσο τοῦ νεαροῦ Ἀρθούρου Μπερτράν.

Μὰ ὅταν κατέβασαν τὸ φέρετρο στὴ βάρκα τοῦ πρίγκηπος Ζουανβίλ μὲ τὴν τρίχρωμη Γαλλικὴ σημαία, οἱ δυνάμεις τοῦ γέρου σώθηκαν. Εἶδε τὰ πράγματα νὰ γυρίζουν γύρω του καὶ πρὶν ὁ γιὸς τοῦ Μπερτρὰν προφθάσῃ νὰ τὸν κρατήσῃ, σωριάστηκε ἀναίσθητος στὴν προκυμαία.

Ὁ στρατηγὸς Μπερτρὰν εἶδε τι εἶχε συμβῆ. Εἶπε δυὸ λόγια στὸν κυβερνήτη τῆς «Φαβορίτας» καὶ σὲ λίγο ὁ συνταγματάρχης βρισκόταν στὴν κορβέττα ἀναίσθητος ἀκόμη.

Δὲν ἄκουσε τὰ ταμπούρλα καὶ τὶς σάλπιγγες ποὺ χαιρέτησαν τὸ φέρετρο ὅταν ἔφθασε στὸ κατάστρωμα τοῦ «Μπὲλ-Πούλ». Δὲν εἶδε τὶς τιμὲς ποὺ ἀπέδωκε τὸ πλήρωμα. Οὔτε καὶ μπόρεσε, στὸ μακρὺ αὐτὸ ταξίδι, νὰ φυλάξῃ *φρουρὰ πλάϊ στὸ φέρετρο*, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί.

Ὁ πυρετὸς ποὺ τὸν δασάνιζε ἀδιάκοπα, δὲν τὸν ἄφησε νὰ συμμερισθῆ τὶς ἀγωνίες τῶν Γάλλων ἀξιωματικῶν ποὺ πλέοντας, ἔμαθαν ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν Ἀνατολικῶν πραγμάτων, ὁ Ἀγγλογαλλικὸς πόλεμος ἦταν ἄφευκτος, κι' ἦταν ἕτοιμοι σὲ κάθε στιγμὴ ν' ἀρχίσουν ναυμαχία καὶ νὰ ὑπερασπίσουν τὸ πολύτιμο φορτίο τοῦ καραβιοῦ, καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ καταποντισθοῦν μαζύ του στὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ.

Στὶς 15 Ὀκτωβρίου 1815 ὁ Ναπολέων ἔφθανε αἰχμάλωτος στὴν Ἁγία Ἑλένη καὶ στὶς 15 Ὀκτωβρίου 1840 ἄφινε τὸν ὅρμο τῆς Ἀγγλικῆς ἀποικίας, γυρίζοντας θριαμβευτικὰ στὴν πατρίδα του.

Στὶς 30 Νοεμβρίου τὸ «Μπὲλ-Πούλ» ἀγκυροβολοῦσε στὸ Χερβοῦργο καὶ τὸ φέρετρο ἐπιβιβαζόταν σ' ἕνα ποταμόπλοιο, ποὺ ἀπ' τὸν Σηκουάνα θὰ τὄφερνε στὸ Παρίσι.

Ὁ πυρετὸς τοῦ συνταγματάρχη Καρδινιὰκ εἶχε πέσει κι' ὁ γέρος στρατιωτικὸς μπῆκε στὴν ταξιδιωτικὴ ἅμαξα ποὺ πήγαινε στὸ Παρίσι. Ἤθελε νὰ φθάσῃ πρὶν ἀπ' τὸν κύριό του, νὰ βάλῃ τὴ στολή του καὶ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ σὲ στάσι προσοχῆς, ὅπως ἄλλοτε στὸν Κεραμεικὸ ποὺ εἶχε τὸ πρόσταγμα τῆς τιμητικῆς παράταξης.

Τὸ ταξίδι αὐτὸ τὄχε ξανακάμει στὰ 1802, μόλις ἔγῃκε ἀπ' τὶς πλωτὲς Ἀγγλικὲς φυλακές. Τότε ἦταν νέος, γεματος φωτιά, κι' ἔβλεπε μπρός του τὸ μέλλον ῥόδινο.

Ἔφθασε στὸ Παρίσι, φοβερὰ ἀποκαμωμένος. Ὅταν ἡ Λίζα τὸν εἶδε, χλωμό, ἰσχνό, μὲ χέρια τρεμάμενα καὶ κυρτωμένο, τον ἀγκάλιασε ἀφίνοντας μιὰ φωνὴ ἀπελπισίας.

Μὰ τὰ μάτια τοῦ παλιοῦ ἀξιωματικοῦ ἔλαμπαν, γιατὶ οἱ παλαιοὶ ἐνθουσιασμοὶ ποὺ τοῦ εἶχαν ξυπνήσει οἱ συγκινήσεις τῆς Ἁγίας Ἑλένης, εἶχαν ἀναζωογονήσει κάπως τὴν ψυχή του.

Φίλησε τρυφερὰ τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα καὶ μὲ τὸ ὕφος ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖο τῆς ἀνήγγελλε ἄλλοτε τὴν ἀναχώρησή του γιὰ τὴν Αὐστρία ἢ τὴν Πολωνία:

— Ἔρχεται! τῆς εἶπε. Ἑτοίμασε τὴ μεγάλη μου στολή. Θἄμαι ἀπ' τοὺς πρώτους ποὺ θὰ Τὸν ἀκολουθήσουν: στὴ θέση τῆς Φρουρᾶς Του!

— Μὰ στὴν κατάσταση ποὺ εἶσαι, καλέ μου Γιάννη, δὲ θὰ μπορέσῃς ν' ἀκολουθήσῃς, ἀπάντησε ἡ καϊμένη ἡ Λίζα πλέκοντας μὲ λύπη τὰ δάχτυλα.

Ἐκεῖνος ἀναρθώθηκε μὲ φλόγα θελήσεως στὰ μάτια.

— Ἔκαμα ὀκτὼ χιλιάδες λεῦγες γιὰ νὰ Τὸν ξαναβρῶ καὶ δὲ θὰ μπορέσω νὰ κάμω τὰ λίγα χιλιόμετρα ποὺ Τὸν χωρίζουν ἀπ' τὸν στερνό του τάφο!...

Ὕστερα ἔπεσε σὲ σκέψεις.

— Ἄραγε ποῦ θὰ Τὸν βάλουν;

— Νά, πάρε, διάβασε, τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του δίνοντάς του τὸν «Μηνύτορα» τῆς 12 Μαΐου, ποὺ εἶχε τὸ λόγο τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερκῶν στὴ Βουλή. Ὁ συνταγματάρχης διάβασε δυνατὰ τὴν περικοπή:

«Τὰ λείψανα τοῦ Ναπολέοντος θ' ἀποτεθοῦν στὸ μέγαρο τῶν Ἀπομάχων. Τἀποκαλυπτήρια τοῦ Μνημείου ποὺ θὰ τὸν δεχθῆ γιὰ πάντα, θὰ γίνουν μ' ἐπίσημη τελετή.

»Γιὰ τὰ θεῖα αὐτὰ λείψανα χρειάζεται τόπος ἀναπαύσεως ἐξαγιασμένος καὶ γαλήνιος, ὅπου νὰ μποροῦν νὰ τὰ ἐπισκέπτωνται ὅλοι ὅσοι σέβονται τὴ δόξα καὶ τὴ μεγαλοφυΐα, τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ δυστυχία.

»Ἡ Τέχνη θ' ἀνυψώσῃ πάνω στὸν τάφο Του ἕνα μνημεῖο ἀντάξιο, ἂν εἶναι δυνατὸ ποτὲ αὐτό, τοῦ ὀνόματος ποὺ θὰ χαραχθῆ ἀπάνω. του. Στὸ μνημεῖο αὐτὸ χρειάζεται ὀμμορφιὰ ἁπλὴ κι' ἐπιβλητική, μεγάλες κι' ἁδρὲς γραμμὲς καὶ τὸ σύνολο πρέπει νἄχῃ τὴν ὄψη τῆς ἀκλόνητης στερεότητος. ποὺ καταφρονεῖ τὴν ἐπίδραση τοῦ χρόνου. Στὸ Ναπολέοντα χρειάζεται μνημεῖο ἄφθαρτο ὅπως κι' ἡ μνήμη του».

— Ὀμμορφα λόγια! εἶπε ὁ συνταγματάρχης τελειώνοντας τὸ διάβασμα. Θὰ μαζέψω τὶς δυνάμεις μου καὶ ὅταν θἄρθει ἐκείνη ἡ μέρα, θἄμαι ἕτοιμος.

Κι' ὅμως ἡ τύχη τοῦ φύλαγε μιὰ μεγάλη χαρά. Σὲ τρεῖς μέρες ὁ Γιάννης κι' ὁ Ἐρρίκος ἔφθασαν ξαφνικὰ στὸ σπίτι.

Ἤξεραν τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα τους, εἶχαν μάθει τὴν ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων καὶ κατάφεραν νὰ βρίσκονται τὴν ὁρισμένη ἡμέρα στὸ Παρίσι.

Μὰ ἡ μεγάλη χαρά τους ἔσβυσε καὶ τὸ γέλιο τους πάγωσε, ὅταν ἀντίκρυσαν τὸ γέρο ποὔχαν ἀφήσει γερὸ καὶ ἴσιο ἀκόμη, καὶ τὸν εἶδαν ἔτσι κυρτωμένο καὶ χλωμό. Τοῦ κάκου θέλησαν νὰ τοῦ κρύψουν τὴ θλιβερή τους ἐντύπωση. Ἐκεῖνος τὴ διάβασε στὰ πρόσωπά τους. Μὰ δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ζοῦσε μὲ αὐταπάτες κι' εἶχε ἰδεῖ πολλὲς φορὲς ἀπὸ κοντὰ τὸν θάνατο, ὥστε νὰ μὴ τὸν φοβᾶται. Μάντευσε τὶς θλιβερὲς σκέψεις τους κι' εἶπε:

— Μιλᾶτε λεύθερα, παιδιά μου, καὶ μείνετε ἥσυχοι. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ μπορῶ ἀκόμη νὰ στέκομαι στὰ πόδια μου. Στηριγμένος ἀπάνω σας, θὰ Τὸν ἀκολουθήσω ὅπου κι' ἂν πάει. Ὕστερα στοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Θεοῦ!...

***

Ἔφθασε τέλος ἡ μεγάλη ἡμέρα κι' ὅλο τὸ Παρίσι ξύπνησε γεμάτο συγκίνηση, γιὰ νὰ χαιρετήσῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν Ναπολέοντα.

Δὲν θὰ σᾶς περιγράφω τὴν πρωτοφανῆ συρροὴ τοῦ κόσμου, τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ φερέτρου, τὰ εἴκοσι ἀσημοστόλιστα ἄλογα ποὺ τὸ ἔσερναν, τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπισημότητα τῆς πομπῆς, μ' ἕνα λόγο τὴ μοναδικὴ γιὰ τὸν κόσμο τελετή. Τέτοια θεάματα δὲν τυχαίνουν οὔτ' ἕνα κάθε χίλια χρόνια, γιατὶ δὲν παρουσιάζεται κάθε δέκα αἰῶνες κι' ἕνας ἄνθρωπος τόσο μεγάλος, ὥστε νὰ τἀξίζει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Γ'.

Ἡ παγωμένη μουσική

Ὁ βαρῶνος Μυγχάουζεν ἐξακολουθεῖ τὴν ἐξιστόρησι τῶν συμβάντων του στὴ Ρωσσία·

Τέλος πάντων, λέει, ἔγεινε εἰρήνη μὲ τὴν Τουρκιά, οἱ αἰχμάλωτοι ὅλοι ἐλευθερώθηκαν κι' ἐγὼ μπόρεσα τότε νἀφήσω τὰ μελίσσια τοῦ Σουλτάνου καὶ νὰ γυρίσω στὴν Πετρούπολη.

Ἦταν στὴν καρδιὰ τοῦ χειμώνα καὶ ταξίδευα μὲ κλειστὸ ἁμάξι. Σ' ἕνα δρόμο στενό, εἶπα στὸν ἁμαξᾶ νὰ σαλπίσῃ δυνατά, γιὰ νἀκούσουν οἱ ἄλλοι ταξιδιῶτες καὶ νἀποφύγουμε ἔτσι κἀμμιὰ δυσάρεστη συνάντηση στὸ δρόμο ἐκεῖνον ποὺ δὲν χωροῦσε δυὸ ἁμάξια. Ὁ ἁμαξᾶς πῆρε τὸ κόρνο του, τὄβαλε στὸ στόμα κι' ἄρχισε νὰ φυσᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Ἀλλὰ ὁ παραμικρὸς ἦχος δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ὄργανο!

Αὐτὸ ἦταν ἀνεξήγητο. Εἶχε χαλάσει τὸ κόρνο; ὁ ἁμαξᾶς δὲν ἤξερε νὰ τὸ μεταχειριστῆ; Ἀλλὰ ὄχι. Καὶ τὸ κόρνο φαινόταν γερὸ κι' ὁ ἁμαξᾶς ἔλεγε πὼς μποροῦσε νὰ παίζῃ μ' αὐτό, ὄχι μόνο τὰ συνειθισμένα μικρὰ σαλπίσματα, ἀλλὰ κι' ὁλάκερη μουσική. Καί, γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, δοκίμασε πάλι,—μὰ καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα!

Προχωρήσαμε ἔτσι στὰ βουβά. Καὶ νὰ σὲ λίγο κεῖνο ποὺ φοβόμαστε: Ἕν'

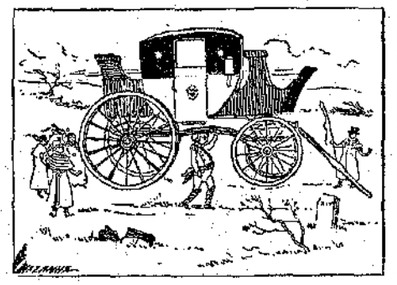

ἄλλο ἁμάξι παρουσιάστηκε ἀπ' ἀντίκρυ καὶ μᾶς ἔφραξε τὸ δρόμο. Οὔτε δεξιὰ μποροῦσαμε νὰ κάμουμε, γιατ' ἦταν χωράφια πιὸ χαμηλὰ ἀπ' τὸ δρόμο, οὔτε ἀριστερό, γιατ' ἦταν βουνό, οὔτε μπροστά!

Εὐτυχῶς ἤμουν δυνατός. Κατέβηκα ἀπ' τἁμάξι, εἶπα τοῦ ἁμαξᾶ νὰ κατεβῆ καὶ νὰ ξεζέψῃ τἄλογα καί, ἀφοῦ ἀλαφρώθηκε ἔτσι τἁμάξι, πῆγα ἀπὸ κάτω, τὸ σήκωσα μὲ τὰ χέρια μου καὶ τὸ φορτώθηκα στὸ κεφάλι μου. Ἔτσι φορτωμένος, πήδησα στὰ χωράφια. Τἄλογα κι' ὁ ἁμαξᾶς τραβήχτηκαν στὴν ἄκρη. Μπόρεσε τότε νὰ περάσῃ τἄλλο ἁμάξι. Κι' ἀφοῦ ἔφυγε αὐτό, ἐγώ, μὲ τὸ δικό μου πάντα στὸ κεφάλι, ξανανέβηκα στὸ δρόμο,—κι' αὐτὸ τὸ πήδημα πρὸς τἀπάνω ἦταν πολὺ πιὸ δύσκολο ἀπὸ τἄλλο πρὸς τὰ κάτω, τὸ κατάφερα ὅμως,—ἄφησα χάμω τἁμάξι, ὁ ἁμαξᾶς ἔζεψε πάλι τἄλογα κι' ἐξακολουθήσαμε ὡραῖα τὸ ταξίδι μας.

Τὸ βράδυ, φτάσαμε σ' ἕνα χωριὸ καὶ μπήκαμε νὰ κοιμηθοῦμε 'ς ἕνα χάνι. Καθήσαμε στὴ σάλα νὰ πάρουμε πρῶτα τὸ τσάϊ μας. Ὁ ἁμαξάς μου, ποὺ τὸν ἔβαλα νὰ καθήσῃ ἀντίκρυ μου, εἶχε κρεμάσει τὸ κόρνο του σ' ἕνα καρφὶ κοντὰ στὸ τζάκι. Ἄξαφνα ἀκοῦμε: Ταρά, ταρά, ταράν, τά, τά!.. Κοιτάζουμε νὰ ἰδοῦμε ποιὸς ἔπαιζε κόρνο, καὶ βλέπουμε πὼς τὸ κρεμασμένο ὄργανο ἔπαιζε μονάχο του! Τότε ἐξηγήσαμε γιατὶ πρωτύτερα, στὸ δρόμο, ποὺ τὸ φυσοῦσε ὁ ἁμαξάς, δὲν ἀκουγόταν κανένας ἦχος·

Ἀπ' τὸ πολὺ κρύο, οἱ νότες ποὺ τοῦ φυσοῦσε, ἐπάγωναν πρὶν βγοῦν ἔξω κι' ἔμεναν μέσα στὸ σωλήνα τοῦ ὀργάνου. Ἀλλ' ἅμα τὸ κόρνο ζεστάθηκε κεῖκοντὰ στὸ τζάκι, οἱ νότες ξεπάγωσαν, βγῆκαν κι' ἀκούστηκαν καθαρές, δυνατὲς κι' ὡραῖες, ὅπως εἶχαν φυσηθῆ ἀπ' τὸν μουσικὸ ἁμαξά!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΑΒΑ τὸ πρῶτο τεῦχος τῆς «Φιλοτέλειας», τοῦ περιοδικοῦ τῶν Γραμματοσήμων ποὺ ἵδρυσε, καθὼς ξέρετε, ὁ παλιός μας φίλος κ. Σ. Ι. Μακρυμίχαλος. Τί κομψὸ ποὺ εἶναι! Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν τὸ ξεχωρίζεις ἀπὸ εὐρωπαϊκό. Κι' ἡ ὕλη του πολὺ καλή, διαλεγμένη καὶ γραμμένη σὲ τρόπο ποὺ νὰ τὴ διαβάζουν εὐχάριστα καὶ μὴ γραμματοσημόφιλοι. Ἀλλὰ σὰν εἰδικὸ περιοδικό, ὄργανο «τῶν ἐν Ἑλλάδι γραμματοσημοφίλων», τὸ συσταίνω προπάντων σ' ὅσους ἔχουν τὴν ὡραία κι' ὠφέλιμη μανία νὰ μαζεύουν γραμματόσημα καὶ νὰ κάνουν συλλογές. Θὰ βρίσκουν στὴ «Φιλοτέλεια» ὅ,τι τοὺς χρειάζεται γιὰ τὴ δουλειά τους: ὁδηγίες, πληροφορίες, τιμοκαταλόγους, διευθύνσεις, ἀγγελίες καὶ καθεξῆς. Καὶ θἄχουν, στὴ γλῶσσα τους, ἕνα βοήθημα ἀναγκαῖο, ἀπαραίτητο, ποὺ πρώτη φορά, ἂν δὲν σφάλω, βγαίνει τόσοτέλειο στὴν Ἑλλάδα.

Ἐδιάβασα κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ τεῦχος κι' ἔμαθα ἕνα σωρὸ περίεργα κι' ἐνδιαφέροντα πράγματα. Π.χ.: ὅτι οἱ συλλέκτες γραμματοσήμων, ς' ὅλο τὸν κόσμο, λογαριάζονται σήμερα σὲ 2,500,000, ἐνῷ πρὸ ἑξήντα ἐτῶν δὲν ἦταν παρὰ λίγες μόνο χιλιάδες. Πόσο ξαπλώθηκε ἡ φιλοτέλεια! Κι' οἱ συλλέκτες αὐτοὶ εἶναι μικροὶ καὶ μεγάλοι, φτωχοὶ καὶ πλούσιοι, καὶ βασιλιάδες ἀκόμα. Νά, ὁ βασιλιὰς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ Β' μαζεύει γραμματόσημα ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν ἀκόμα Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας· ἐπίσης ὁ νέος βασιλιὰς τῆς Αἰγύπτου Φουὰτ ὁ Α', ὁ διάδοχος τοῦ Βελγίου κι' ὁ διάδοχος τῆς Σουηδίας.

Ἔμαθα ἀκόμη ὅτι ὁ «Φιγκαρώ», μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρότερες γαλλικὲς ἐφημερίδες, ὅταν ἐγκαινίασε μιὰ στήλη γιὰ τὴ φιλοτελικὴ κίνηση, ἔγραψε ὅτι «θεωροῦσε καθῆκον νὰ ὑποστηρίξῃ τὴ Φιλοτέλεια, τὴν ἀπαράμιλλη αὐτὴ *παιδαγωγὸ* ποὺ διδάσκει παίζοντας καὶ δίνει στοὺς πιστούς της τὴ συνήθεια τῆς τάξης καὶ τῆς ἐργασίας». Μὰ καὶ στὴν Ἑλβετία, κάποιος σύμβουλος τῆς Ὁμοσπονδίας, μιλῶντας στὰ ἐγκαίνια τῆς Ἔκθεσης Γραμματοσήμων τοῦ 1914, εἶπε ὅτι ὅποιος μαζεύει γραμματόσημα, «σπουδάζει τὴν ἐξέλιξη τῶν Λαῶν καὶ τὴν ἱστορία» κι' ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀσχολία «ποὺ νὰ καλλιεργῇ μὲ τέτοιον τρόπο τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα, συνδυάζοντας τὴ διασκέδαση μὲ τὴ σοβαρὴ ἐργασία».

Ἔμαθα ἀκόμη ὅτι ἡ συλλογὴ γραμματοσήμων τοῦ κόντε Φερράρη, ποὺ θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος συλλέκτης τοῦ κόσμου,—μιὰ θαυμασία συλλογή ποὺ πουλιέται σὲ δημοπρασία κατὰ τμήματα,—ἔδωσε ὡς τώρα δεκάξη περίπου ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα καὶ θὰ δώσῃ ἀκόμα πολλά! Καί,—τὸ σπουδαιότερο ποὺ ἔμαθα,—ὅτι τὰ ἑλληνικὰ γραμματόσημα, καὶ μάλιστα τὰ πρῶτα, τὰ παλιά, μὲ τὸ μεγάλο κεφάλι τοῦ Ἑρμοῦ, ἀποτελοῦν μιὰ ἀπὸ τὶς προτιμήσεις τοῦ φιλοτελικοῦ κόσμου, κατέχουν τὴν πρώτη ἴσως θέση στὶς συλλογὲς καὶ στὸ ἐμπόριο κι' εἶναι καθαυτὸ περιζήτητα «γιὰ τὸν ἁπλὸ ἀρχαϊκό τους διάκοσμο, γιὰ τοὺς ἀπαράμιλλους χρωματισμούς τους καὶ γιὰ τὴν ἀριστουργηματικὴ ἐκτέλεση τοῦ σχεδίου τους». Ἕνα μάλιστα ἀπὸ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς Φιλοτελικῆς «ἐπιστήμης» εἶναι κι' ἡ κατάταξή τους καὶ πολλὰ βιβλία γράφτηκαν γιὰ τὸν καλύτερο τρόπο ποὺ πρέπει νὰ τοποθετοῦνται στὶς συλλογὲς τὰ πρῶτα αὐτὰ ἑλληνικὰ γραμματόσημα!

Οἱ δυὸ τελευταῖες πληροφορίες,—γιὰ τὰ ἑκατομμύρια τῆς συλλογῆς τοῦ Φερράρη καὶ γιὰ τὴν ἀξία τῶν ἑλληνικῶν γραμματοσήμων,—μ' ἔκαμαν νὰ θυμηθῶ τὴν παλιά μου συλλογὴ καὶ νὰ μετανοήσω ποὺ τὴν πούλησα τότε... γιὰ λίγες ἴσως καραμέλες. Τί ἀνόητος! Μὰ θἄμουν πλούσιος ἂν τὴν εἶχα σήμερα· γιατὶ ἀκριβῶς τὰ περισσότερά της γραμματόσημα ἦταν ἀπὸ τὰ παλιὰ ἐκεῖνα τὰ «περιζήτητα». Κι' ὄχι μόνο Ἑλληνικά, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἰονίου Κράτους,—τῆς Ἑπτανήσου δηλαδὴ ποὺ τὴν εἶχαν τότε οἱ Ἄγγλοι,—καὶ τοῦ Παπικοῦ Κράτους,—δηλαδὴ τῆς Ρώμης πρὶν ἑνωθῇ μὲ τὴν ἄλλη Ἰταλία,—καὶ τῆς Σαρδηνίας ποὺ ἀποτελοῦσε ἐπίσης βασίλειο χωριστό, καὶ τῆς Πολωνίας, καὶ τόσων ἄλλων Κρατῶν ποὺ δὲν ὑπάρχουν σήμερα ἢ δὲν ὑπῆρχαν πολὺν καιρὸ καὶ ξανάγειναν, ὅπως ἡ Πολωνία. Ἤμουν, βλέπετε, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους συλλέκτες,—ἀπὸ τὶς λίγες *χιλιάδες* ποὺ ἦταν τότε στὸν κόσμο, κι' ὄχι ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἑκατομμύρια,—κι' ὅταν μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ μαζέψω κι' ἐγὼ γραμματόσημα καὶ νὰ τὰ κολλήσω σ' ἕνα τετράδιο, ὅπως ἔβλεπα νὰ κάνουν κι' ἄλλα παιδιὰ στὸ Σχολεῖο, τὸ πρῶτο ποὺ σκέφθηκα ἦταν νά... λαφυραγωγήσω τὴν ἀλληλογραφία τοῦ πατέρα μου, τῆς μητέρας μου καὶ τοῦ θείου μου.

Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε τί βρῆκα στὸ σωρὸ ἐκεῖνο τῶν παλιῶν οἰκογενειακῶν, φιλικῶν ἢ ἐμπορικῶν γραμμάτων, ποὺ τὰ περισσότερα, ἀπὸ χρόνια, ἦταν στιβαγμένα σὲ κάτι μεγάλα κουτιά, στὴ σοφίτα. Πῶς τὰ θυμοῦμαι! Καὶ τὰ περισσότερα, ἢ σχεδὸν ὅλα, εἶχαν καὶ τὸ γραμματόσημό τους· γιατὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, τὰ γράμματα δὲν τἄστελναν σὲ φακέλλους, ποὺ μποροῦσαν νὰ πετιοῦνται μαζὶ μὲ τὸ ἄχρηστο πιὰ γραμματόσημο,—σφραγισμένο, πφ!—ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ κόλλα, ἡ μεγάλη, ὅπου ἔγραφε κανεὶς στὸ ἕνα της φύλλο, τσακιζόταν, διπλωνόταν σὲ σχῆμα φακέλλου, μὲ τὴ μιὰ ἄκρη χωμένη μέσα στὴν ἄλλη,—ὅπως στέλνονται καὶ σήμερα μερικὰ ἔντυπα,—κι' ἀπάνω-ἐκεῖ ἔμπαινε ἡ ἐπιγραφή, τὸ γραμματόσημο κι' οἱ σφραγῖδες. Ἔτσι βρῆκα κι' ἔκοψα μὲ τὸ ψαλλίδι ἕνα πλῆθος γραμματόσημα καὶ τὰ κόλλησα ὕστερα στὸ τετράδιό μου. Τὰ διπλὰ τἄδωσα σὲ ἄλλους συλλέκτες καὶ μοῦδωσαν ἄλλα γραμματόσημα ποὺ δὲν τὰ εἶχα. Μοῦδωσαν ἐπίσης, ἀλλὰ χάρισμα αὐτοὶ ὅλως διόλου, καὶ μερικοὶ πατρικοὶ φίλοι, ἔμποροι προπάντων, ἀπὸ τὰ γραμματά τους. Ἀγόραζα ἀκέμα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ἔκαναν συλλογή, ἀλλὰ πουλοῦσαν στοὺς... κουτοὺς τὰ γραμματόσημα ποὺ ἔβρισκαν. Καὶ σὲ λίγο ἡ συλλογή μου ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιότερες τοῦ... Σχολείου!

Νὰ μὴ τὴν εἶχα σήμερα! Γιατί, καταλαβαίνετε, ἂν ἐκεῖνο τὸν καιρό,—ἐδῶ καὶ σκράντα χρόνια νὰ λογαριάστε,—τὰ γραμματόσημά της ἦταν σχετικῶς καινούργια, σήμερα θἄταν ἀπ' τὰ πιὸ παλιὰ καὶ τὰ πιὸ πολύτιμα. Ἀλλὰ δὲν εἶχα, βλέπετε, ἰδέα γιὰ τὴν ἀξία τοῦ θησαυροῦ μου οὔτ' ἔβγαινε τότε καμμιὰ «Φιλοτέλεια» γιὰ νὰ μὲ φωτίσῃ. Κι' ἄμα βαρέθηκα σὲ λίγο τὸ παιγνίδι, ὅπως τὰ βαριόμουν ὅλα, ἔδωσα ὁλάκερο τὸ τετράδιό μου σ' ἕνα παιδί, ποὺ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν θυμοῦμαι τώρα τί μοῦδωσε γι' ἀντάλλαγμα; καραμέλες; τόπι; ἢ κανένα *χρυσὸ* μολύβι; Κάτι τέτοιο τελοσπάντων...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΗΘΗ

Στὶ ἴσα λιβάδια, τ' ἄστεγα,
βαρύ, στρωτό, τὸ χιόνι
τὶς στέγες τῶν χαμόσπιτων
ἀσήκωτα φορτώνει.

Οἱ βαθουλὲς πατημασιὲς
μονάχα σημαδεύουν
τοῦ μουλαριοῦ τὰ πέταλα
στὸ χιόνι ποὺ ἁλαργεύουν.

Λαλεῖ τ' ὀρνίθι ἀπόμακρο.
Τοῦ κάκου: δὲ σηκώνει
τὴν ὀκνηρή, τὴ βάρυπνην
Αὐγούλα ποὺ κρυώνει.

Λαλεῖ τ' ἀγουροξύπνητο
ἀπ' τὰ καλύβια ὀρνίθι,
κράζοντας τὴν Ἀνάμνηση
ποὺ ἀξύπνητα ἐκοιμήθη.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

—Κι' ἐγώ, ἔννοια σου, θὰ σὲ μάθω γρήγορα τὴ δουλειά. Ξεφτέρι θὰ σὲ κάνω. Θὰ ἰδῆς!..

Ἔμειναν ἐκεῖ καὶ τριγύρισαν ὡς τὸ βράδυ. Ἡ Ἀνθούλα κουράστηκε πιὰ καὶ νύσταξε. Μὰ τόσο πολύ, ὥστε στὸ γυρισμό, ἀπὸ τὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ὁ πατέρας της ἀναγκάστηκε νὰ τὴ σηκώσῃ στὸν ὦμο του, ὅπου πιὰ ἡ μικρούλα κοιμήθηκε γιὰ καλά.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὴ βίλλα. Εἶχαν σφάξει ἕνα γουρούνι κι' ἐπρόκειτο νὰ τὸ παστώσουν, νὰ κάμουν χοιρομέρι, λουκάνικα καὶ λαρδί. Κι' ἡ Ἀνθούλα εἶδε πῶς γίνονται κι' αὐτά.

Τὴν ἐπίλοιπη ἑβδομάδα ἔμεινε στὸ σπίτι, γιατὶ ἔπρεπε νὰ μαζέψῃ τὰ πράγματα γιὰ τὸ κουβάλημα.

Ἔ, δὲν ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο τὸ κουβάλημα αὐτό, γιατὶ πόσα πράγματα εἶχαν οἱ φτωχοὶ ἐκεῖνοι στὸ καλυβόσπιτό τους! Μ' ὅλ' αὐτά, καθεμέρα ἔπρεπε νὰ κουβαλοῦν κάτι τι στὴν καινούργια τους κατοικία. Ὁ Δεμάρας τοὺς δάνεισε τὸ ἁμαξάκι του καὶ τὸ γάϊδαρό του καί, κάθε πρωΐ, ὁ Γιάννης πήγαινε μ' αὐτὰ στὰ Καλύβια καὶ βοηθοῦσε τὴν Ἀνθούλα, γιατὶ ὁ πατέρας της ἔκανε ἀκόμα τὸ μεροκάματό του. Τὰ δυὸ παιδιὰ λοιπὸν φόρτωναν στάμαξι πότε ἕνα κρεββάτι, πότε μιὰ ντουλάπα, πότε τὰ τεντζερέδια καὶ τὰ πιατικά, πότε τὶς καρέκλες, ἀνέβαιναν κι' αὐτὰ μαζὶ καὶ πήγαιναν στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κυρίας Λάντη... ἁμαξάδα!

—Μὰ γιατὶ εἶσαι ἔτσι λυπημένος; ρωτοῦσε τὸ Γιάννη ἡ Ἀνθούλα· πέντε μέρες τώρα δὲν εἶδα νὰ γελάσῃ τ' ἀχείλι σου!

—Γιατὶ μοῦ φαίνεται σὰ νὰ φεύγεις γιὰ πάντα... Τόμορφο σπιτάκι σας εἶναι τόσο μακριὰ ἀπ' τὸ δικό μας!..

—Τί λές, Γιάννη! Ἴσα-ἴσα ποὺ εἶναι πιὸ κοντὰ ἀπ' τὰ Καλύβια καὶ θὰ μπορῇς ὅ,τι ὥρα θέλεις νἄρχεσαι νὰ μὲ βλέπῃς.

—Θὰ ντρέπουμαι νἄρχουμαι καὶ θὰ φοβᾶμαι μὴ μὲ ἰδοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς κυρίας... Ἄχ, Ἀνθούλα, κακὸς δὲν εἶμαι, μὰ θἄχα χίλιες φορὲς καλύτερα νὰ σὲ βλέπω μὲ τὴν παλιά σου φουστίτσα, μὲ τὴν Κοκκίνω καὶ μὲ τὴν Ἀστέρω, παρὰ μέσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀρχοντιές.

—Μὰ γιατί, Γιάννη;.. Θὰ μὲ κάμῃς νὰ τὶς σιχαθῶ κι' ἐγὼ αὐτὲς τὶς ἀρχοντιὲς ποὺ λές... Μὰ ὄχι, ὄχι, θὰ ἰδῆς πῶς πάλι θἄμαστε φίλοι σὰν πρῶτα.

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς Δεμάρας δὲν ἄφινε τὴ λύπη του καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔμπαιναν στὸ καινούργιο σπιτάκι τῆς Ἀνθούλας, ἀναστέναζε.

Τελοσπάντων, τὸ Σάββατο τὸ βράδυ, γιὰ πρώτη φορά, ὁ Φραντὴς κι' ἡ κόρη του κοιμήθηκαν ἐκεῖ. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἀλάρτης πῆρε τὸ νέο δασοφύλακα γιὰ νὰ τριγυρίσουν τὸ δάσος· κι' ἡ Ἀνθούλα πῆγε στὴ βίλλα νὰ ἰδῇ τοὺς φίλους της.

—Κάτι θὰ σοῦ ζητήσω, εἶπε στὴν κυρὰ-Δεμάραινα, μὰ νὰ μὴ μοῦ πῆς ὄχι!

—Λέγε, μικρή μου, καὶ ξέρεις πῶς, ἂν εἶναι ἀπ' τὸ χέρι μου, δὲν θὰ σοῦ πῶ ὄχι ποτέ.

—Νὰ τί θὰ σὲ παρακαλέσω, κυρὰ-Δεμάραινα. Αὐτὸ τὸ καινούργιο μας σπίτι δὲν μοῦ φαίνεται δικό μου, ἀλλ' θιγὰ δικό μου, ὅσο δὲν ἔρχεστε κ' σεῖς... Τί λέτε; μπορεῖτε νἀρθῆτε τὴν ἄλλη Κυριακή; Θὰ χαροῦμε τόσο πολὺ νὰ σᾶς ἰδοῦμε κεῖ ὅλους καὶ νὰ φᾶμε μαζί!..

—Εἶσαι καλὸ κορίτσι, Ἀνθούλα... Μὰ θέλει καὶ ρώτημα; Θἀρθοῦμε μετὰ χαρᾶς.

Ἄ, τί χαρὲς ποὺ ἔκαμε ἡ Ἀνθούλα!

—Ἐσὺ νἀρθῆς ἀπὸ νωρίς, εἶπε τοῦ Γιάννη, νὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ λίγο.

Ὁ Γιάννης τῆς ὑποσχέθηκε νὰ πάῃ εὐθὺς μετὰ τὴ λειτουργία καὶ νὰ μείνῃ μαζὶ τῆς ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ. Τί ὡραῖα!

Τὶς παραμονὲς μιᾶς εὐχάριστης ἡμέρας ἐργάζεται κανεὶς μὲ περισσότερη προθυμία. Ἔτσι ἡ ἑβδομάδα φάνηκε πολὺ μικρὴ στὴν Ἀνθούλα. Κι' ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες ὁ γέρο-Ἀλάρτης τὴν πῆρε ἀπὸ καλὸ γιὰ τὴν προκοπή της.

—Τί προκομμένο κοριτσάκι, ποὺ νὰ μὴ βασκαθῇ! ἔλεγε· καθαρίζει τὰ κλουδιὰ πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ μένα, καὶ σοῦ ἔχει ἕνα τόσο ἐλαφρὸ χέρι, ποὺ οὔτε ἀγριεύει καθόλου τὰ πουλιά.

Κι' ἀλήθεια. Στὸ πόδι μιᾶς πέρδικας εἶχε μπῆ ἕνα μαῦρο ἀγκάθι ποὺ ἦταν μέσα σταυγὰ τῶν μερμηγκιῶν· κι' ἡ Ἀνθούλα τῆς τὄβγαλε μὲ τόση ἐπιτηδειότητα ποὺ ἡ πέρδικα δὲν ταράχτηκε καθόλου. Ὁ γέρο-Ἀλάρτης, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴν εὐχαριστησή του, τῆς ἐχάρισε ἕνα κουνέλι.

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἴσα-ἴσα εἶχαν φανῇ πολλὰ κουνέλια στὰ χωράφια, ποὺ ρήμαζαν τὰ σπαρτά· γι' αὐτὸ ὁ Φραντὴς, κατὰ παραγγελία τοῦ Ἀλάρτη, σκότωσε κάμποσα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ,,

1) ΜΑΡΙΚΑ Α. ΒΟΥΡΔΟΥΜΠΑΚΗ *(Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν)* ἀντιπροσωπεύουσα τὸν ἐν Ἡρακλείῳ Σύλλογον «Τιμημένη Κρήτη» λαβόντα Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 22ον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος τοῦ 1922. — 2) ΡΙΤΑ (Ρίτα Μπούμη) ἐν Σύρᾳ—Συρακούσαις. Β' Βραβεῖον Ἐκλογέων Δημοψηφίσματος ψευδωνύμων τοῦ 1921 καὶ 22ου Διαγ. Ξεσπαθώματος τοῦ 1922. — 3) Κ. ΘΕΟΝΗΣ—Πρόεδρος, (1921) Ἀντικρόσ. τοῦ ἐν Καΐρῳ Συλλόγου «Ἐλπίς», βραβευθέντος εἰς τὸν 21ον Διαγων. Ξεσπαθώματος τοῦ 1921 Α' Βραβεῖον (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).—4) ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ *(Κεραυνοβόλος Ἱππότης)* ἐν Ρόδῳ, Α' Βραβεῖον 205ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΤΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΑ ΦΤΛΛΑ

'Αριθ. 'Εγκρ. 72.

I. Μέσ' απ' τι στράτες.

Φύγαν τά χελιδόνια, πάν' στά [ξένα,
Κι' ἀπόμεναν τὰ δέντρα ἐρη- [μωμένα.
'Αγρια μπόρα ἀργώνοντας τὶς [στράτες
Ψηλ' ἀνεμίζει σκόρπια φύλλα.
Καὶ μές' τῆς νύχτας τὴν κακὴ [μαυρίλα,
Βουβοὶ πλανιῶνται οἱ διαβάτες'

II. Φυλακισμένος.

"Οξω στὴν ἐρημιά, μὲς' ἀπ' τὸν [πύργο
Βραχνόσυρτο σκορπιέται λίγο- [λίγο
Ἐνατραγούδι πόνουνεκρικάτου.
Μιὰ ὄψη ἀκουμπισμένη
Στὰ κάγκελα, γυρεύει ἀποστα- [μένη
Τὸ διάβα τάσπλαγνου θανάτου.

Γλαυκὸς Παπαδράκος

ΤΑΛΕΝΤΟ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

'Αριθ. 'Εγκρ. 63.

Σκυφτό, μελαγχολικό, περπατοῦσε τὸ μικρὸ χωριατόπουλο κείνη τὴ μέρα. Μ' ἕνα κουτσουρόξυλο στὸ χεράκι του, μ' ἕνα κοῦκο βαλμένο στὸ κεφάλι σταυρά, ἔμοιζε σὰν κανένας ἅγιος.

Τὶ ἀντίθεση ὅμως τὶς ἄλλες μέρες. Μὲ γοργὸ βῆμα πήγαινε στὰ ἅλατα ποὺ τὸ περίμεναν κουνιῶντας τὰ φυλλαράκια τους. Μὲ τὸ χαρωπὸ πρόσωπο καθόταν ξαπλωμένο χάμω στὰ πεσμένα φτωχὰ καὶ ξερὰ φύλλα, καὶ κοίταζε τὴν ἀνοιχτὴ θέα, ποὺ ἁπλωνόταν ἀντικρύ του σὰ μάγισσα, σὰ θεά.

Τὴν προηγούμενη μέρα, κοντὰ στὴ συνηθισμένη του θέση στὸ βουνό, εἶδε νὰ κάθεται κάποιος, βέβαια ξένος, καὶ νὰ γράφῃ, κοιτάζοντας τὴν ἀνοιγμένη φύση. Ντροπαλά, σπάθησε μακροσύτεια θωρῶντας τὸν κύριο ποὺ σηκώθηκε τώρα νὰ φύγῃ γιατὶ ἦταν ἀργά. Περνῶντας ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριατόπουλο, τὸ χάϊδευε στὸ μάγουλο λέγοντάς του. «Τὶ νόστιμο ποὺ εἶσαι, μικρό μου, σὰ τὴν ἀνοιχτὴ θέα, ποθοῦνε νὰ κάθεται νὰ γράφῃ κανεὶς ὁλημερὶς τὰ καλά της» κ' ἔφυγε.

Καὶ τὸ μικρὸ χωριατόπουλο μιὰ λαχτάρα τόχε πιάσει ἀτὸ κείνη τὴ στιγμή, νὰ μάθῃ γράμματα. Μὰ ἦταν ἀπράγματο τοίητο. Ὁ πατέρας του τοῦ ἔλεγε: «Τὰ γράμματα εἶναι γιὰ τοὺς κυρίους Δὲν εἶναι γιὰ μᾶς. Μεῖς εἴμαστε σκαφτιάδες». 'Αλλὰ τὸ μικρὸ δὲν τ' ἄκουγε αὐτά.

Σιγὰ-σιγὰ ἔφτασε στὰ δέντρα ἀποκάτου, ξαπλώθηκε στὰ φύλλα καὶ κοίταζε στὸ ἄπειρο. Πῶς θὰ θελε νὰ ἤξερε γράμματα νὰ γράφῃ γιὰ τὰ ποτάμια, τὰ λαγκάδια καὶ τὶς βουνοκορφές, ποὺ κοίτονταν ἀπέναντί του. Ποῦ ὅμως, τὰ γράμματα δὲν ἦταν γι' αὐτόν!

Ἕνα δάκρυ ἀργὰ ἀργὰ κύλησε στὸ χεράκι του!

Διομάντι ἀπὸ χαμένο παραπονεμένο ταλέντο ποιητῆ!

'Αρχιζιζάνιο

ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ

'Αριθ. 'Εγκρ. 62.

«—Παλιομπαμπὰ εἶναι!..»

Καὶ ἡ Λιλή, σφίγκοντας τὰ χεράκια της στὰ κάγκελα τοῦ μικροῦ της κρεββατιοῦ, κοίταζε μὲ παράπονο καὶ μὲ θυμὸ τὴ μαμά της.

Μὰ τὸ φαντάζεστε σεῖς αὐτό;

Νὰ ἔρθῃ ὁ μπαμπᾶς της τὸ βράδυ, καὶ κιαλὰ νὰ μὴν τῆς φέρῃ τίποτα, μὰ οὔτε στὸ κρεββάτι της νὰ μὴν κάτῃ, νὰ φιλήσῃ τὴ μικρή του τὴν κορούλα καὶ νὰ τὴ ρωτήσῃ ἂν ἦταν φρόνιμη;

Αὐτό, τὸ μυαλουδάκι τῆς Λιλῆς δὲν τὸ χωράει. «—Παλιομπαμπὰ εἶναι!» ξαναπᾶς καὶ κάθησε στὸ κρεββατάκι της. Τελείωσε! ἡ Λιλὴ δὲν θὰ κοιμηθῇ ἀτόψε...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα, ὁ μπαμπᾶς φαίνεται σκυμμένος στὰ βιβλία του. Ἔπειτα γέρνει τὸ κεφάλι στὸ χέρι του καὶ κλεῖ τὰ μάτια.

«—Κακιὰ Λιλή, τῆς λέει ἡ μαμά της, τὸν ἔκανες τὸ μπαμπά σου καὶ κλαίει.

«—Μά... ἄκουσε τὶ εἶπα;

«—Πῶς δὲν ἄκουσε;.. Κουφὸς εἶναι;.. Κι' ἡ πόρτα δὲν εἶναι ἀνοιχτή;»

Τώρα ἡ Λιλὴ συλλογιέται.

Τὰ ματάκια της βουρκώνουν. Εἶν' ἕτοιμη νὰ κλόψῃ.

"Ἐξαφνα πηδᾷ κάτω καὶ τρέχει κοντὰ στὸ μπαμπά της.

«—Μπαμπάκι!.. Εἶσαι καλός!.. Ἔτσι τῶπα!..»

Καὶ νά, ὁ μπαμπᾶς τὴν σηκώνει, τὴν καθίζει στὰ γόνατά του, τὴν χορεύει.

Δὲν κλαίει πιά, δὲν εἶναι λυπημένος.

Ἡ Λιλὴ μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ ...

Μίρκα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΑΡΑΠΗΣ

'Αριθ. 'Εγκρ. 67

Τρεῖς κυνηγοί, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ κυνήγι, νυχτωθήκανε στὸ δρόμο κι' ἀτοφάσισαν νὰ κοιμηθοῦν σ' ἕνα χάνι.

Στὸ ἴδιο χάνι ἤτανε γιὰ νὰ κοιμηθῇ κι' ἕνας ἀράπης.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ συμφώνησαν ὅτι ὅποιος πρωτοξυπνήσει τὸ πρωΐ, νὰ ξυπνήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους.

Οἱ δυό, οἱ ἐξυπνότεροι, ἄφησαν νὰ κοιμηθῇ ὁ τρίτος. Κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκαν ὅτι κοιμᾶται, σηκωθήκανε, τον βάψανε μαῦρο σὰν τὸν 'Αράπη, κι' ἔπεσαν πάλι νὰ κοιμηθοῦν.

Τὸ πρωΐ ξύπνησαν αὐτοὶ πρῶτοι καὶ πῆγαν νὰ ξυπνήσουν καὶ τὸ σύντροφο. Αὐτὸς σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται.

Ἄξαφνα στράφηκε στὸ μικρὸ καθρέφτη τοῦ χανιοῦ καί, βλέποντας τὴν φάτσα του, λέει: «Μπᾶ! τοὺς ἡλιθίους! τὸν 'Αράπη ξύπνησαν ἀντὶ γιὰ μένα;»

Κι' ἔπεσε καὶ ξαναποκοιμήθηκε.

[*Παραλλαγὴ παλαιοῦ ἀνεκδότου*]

Θάλασσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ψευτάκοι.

Ὁ Α'.—"Η μαμά μου ἔχει ἕνα χαλὶ μὲ κάτι ἄνθη ποὺ μοσκοβολοῦν

Ὁ Β'.—Κι' ἡ δική μου κέντησε σ' ἕνα μαξιλάρι κάτι τριαντάφυλλα, ποὺ ὅταν ἀκουμπᾶς, σ' ἀγκυλάνουν.

'Αρχιζιζάνιο

***

Ὁ μικρὸς Κώστας ρωτᾷ:

—Τί μέρα τάχα πέφτει τὸ ψυχοσάββατο;

Ροδοπούλα

***

— Γιατρέ, ποῦ εἶναι τὸ σηκότι μου;

— Γιαπὶ ρωτᾷς; μικρέ μου;

— Γιατὶ μοῦ πονεῖ.

Λευκὸς 'Ιππεὺς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

208ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1923

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος προκηρύχθηκε πέρυσι καὶ, ἀπὸ τὶς Συλλογὲς ποὺ ἐστάλησαν γι' αὐτόν, ἔπαιρνα κι' ἐδημοσίευα τὶς καλύτερες Ἀσκήσεις σ' ὅλο σχεδὸν τὸ διάστημα τῆς Β' ἑξαμηνίας τοῦ 1923, ὅπως φέτος παίρνω καὶ δημοσιεύω ἀπὸ τὶς Συλλογὲς τοῦ τρέχοντος 211ου, ποὺ τἀποτελέσματά του θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ ἀργότερα.

Καθὼς ἐξηγῶ στὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Ε', § 1, θ', Σημείωσις) κάθε Συλλογὴ βαθμολογεῖται μὲ δυὸ ἀριθμούς· ὁ πρῶτος εἶναι οἱ ἁπλῶς δημοσιευσιμές της Ἀσκήσεις· ὁ δεύτερος οἱ ἐκτάκτως ὡραῖες της· τὸ ἄθροισμα τῶν δυὸ ἀριθμῶν δίνει τὴ θέση στὸ διαγωνιζόμενο· ὅταν δυὸ ἔχουν τὸ ἴδιο ἄθροισμα, προηγεῖται ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸ δεύτερο ἀριθμὸ μεγαλύτερο· καὶ καθένας πιέρνει ἀριθμὸ Εὐσήμων ἴσο μὲ τὸ μισὸ ἄθροισμα τῶν δυὸ ἀριθμῶν του.

Ἀλλὰ στ' Ἀποτελέσματα εἶναι περιττὸ νὰ δημοσιεύονται κι' οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀριθμοί. Ἀρκεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν Εὐσήμων γιὰ νὰ συμπερανῇ ὁ διαγωνιζόμενος ἐπάνω κάτω καὶ τοὺ, δυὸ ἄλλους. Ἄλλως τε τὸ βαθμὸ τῆς ἐπιτυχίας του τοῦ τὸν δείχνει καλύτερα ἡ θέση του κι' ἡ σειρά του στὸν Πίνακα. Ἡ παράλειψη τόσων ἀριθμῶν, σὲ τόσα ὀνόματα, θὰ ἔμαινε ἄδικα τόπο ποὺ μᾶς εἶναι πολύτιμος.

Γενικά, παρατηρῶ ὅτι σ' αὐτὸ τὸν Διαγωνισμό, οἱ Συλλογὲς ἦταν λιγότερες καί, ἐκτὸς ἐλαχίστων, κατώτερες παρὰ στὸν προηγούμενο. Ἀκόμα κατώτερες καὶ λιγότερες εἶναι οἱ Συλλογὲς τοῦ τρέχοντος. (Μὴ βλέπετε τὶς Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύονται αὐτές, σχεδὸν ὅλες, εἶναι διορθωμένες. Ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ξέρω τί τραβῶ, ὥς νὰ καταρτίσω τὴ στήλη μου καθ' ἑβδομάδα!..) Σὲ τί ἄραγε πρέπει νὰ ὁδοηγῇ αὐτὴ ἡ παρακμή; Ἴσως, οἱ περισσότεροι καλοὶ συνθέτες, ἀφοῦ πῆραν πιὰ τὰ βραβεῖα τους, ἔπαψαν νὰ διαγωνίζωνται καὶ μόνο λίγοι ἀπ' αὐτούς, μὲ ἀξιέπαινο ζῆλο, ἀπὸ ἀγάπη, συνθέτουν ἀκόμα καὶ στέλνουν, ὅπως ἡ ὅτὸ τόσον καιρὸ «ἐκτὸς διαγωνισμοῦ» *Μεγάλη Ἑλλάς*. Κι' ἄλλοι νεώτεροι δὲν βγῆκαν ἀκόμα νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν. Συνέτεινε βέβαια κι' ἡ ἀνομαλία τῶν περιστάσεων, τὸν τελευταῖο καιρό, ποὺ τόσους ἐμπόδισε νὰ ἐργασθοῦν μὲ ὄρεξη καὶ μὲ ἡσυχία (π. χ: ἡ καταστροφὴ τῆς Σμύρνης.) Ὁπωσδήποτε, ἐλπίζω ὅτι ἡ παρακμὴ αὐτὴ εἶναι τυχαία καὶ παροδική κι' ὅτι πολὺ περισσότερες κι' ὡραιότερες Συλλογὲς θὰ μᾶς δώσῃ ὁ Διαγωνισμὸς γιὰ τὴ Β' ἑξαμηνία, ποὺ θὰ προκηρυχθῇ στὸ ἑπόμενο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω· καθὼς καὶ ὅσοι δὲν δοκιμέλισαν στὸ τετράδιο ἡλικία).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Παπαρούνα τοῦ 'Αγροῦ.* [20Ε] —('Εκτὸς Διανισμοῦ: *Μεγάλη Ἑλλὰς* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *"Αλκη "Ωνη* [19Ε].—*Ζουλοὺ* [19Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κύριος Τάδε* [18Ε]. —*Ὠκυπέτη* [17Ε].—*Κόμησσα τῶν 'Αχαρνῶν* [17Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [15Ε] εἰς ἕκαστον :)* Ἀκράτητο Γέλιο, Μαγίσσα, Φαέθων, Τοσουλάκης, Δοξασμένο Κοντικόπουλο.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον :)* Ἀνδριώτης Συριανός, Φίλιππος Σ. Λαούρδας, Λευκὸς Γλάρος, Πειραϊκὴ Ἀῦρα, Ἀόρατος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον :)* Καραυνοβόλος Ἱππότης, Κάρμαν Σόλβα, Προσφυγοπούλα, Μικρὸς Ἀθηναῖος.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 — 15 ἐτῶν).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βασιλεὺς Ἀθάμας* [19Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν* [18Ε] —*Πανταχοῦ Παρὼν* [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δοξασμένος Τσολιᾶς* [16Ε].—*Εὐάγγελος Χ Τερζόπουλος* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον :)* Καπε ἀν Καραπιπέρης, Ροδοδάφνη, Κορυδαλός, Ἄγγελος Εἰρήνης, Κομήτης, Περαστικός, Μικρὸς Δεπωμάτης, Παῖδι τοῦ Βουνοῦ, Δροσόλουστη Χλόη, Ἰκ Τσουκνιδῆς, Γριφοφτιάστης, Φέρελπις.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον :)* Μιχαὴλ Ι. Καραλάκης, Ἀρχιδιάβολος, Μαυροθαλασσίτης, Πυροβολιτάκι, Σμύρνη, Ἀκαλαν θίς, Ἐλευθέριος Σ. Λαούρδας, Θέλμα, Δοξασμένη Φουσταγέλλα, Προσκοπάκι τοῦ Ἑλληνοπόντου, Βοσκοπούλα τῶν Ἐλάφων.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [11Ε] εἰς ἕκαστον :)* Ἀτθίς, Σπινθὴρ τῆς Ἐλευθερίας, Ἐπτανήσιος Ριζοσπαστής, Λουδοβίκος, Παλιάτσος, Ἡλιακὴ Ἀκτίς, Αὐτοκράτειρα, Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κυματίζουσα Κυανόλευκος* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μυροβόλος "Ανοιξις* [18Ε]. —*Ἐπαναστατικὸν Δίκαιον* [16Ε]—('Εκτὸς Διαγωνισμοῦ· *'Αφρισμένο Κῦμα* [18Ε] καὶ *"Ασπρο Συνεφάκι* [18Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γιαμψαμψίκος* [15Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

'Αθῆναι, 33 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 7 'Απριλίου 1924

ΟΣΟ προχωροῦν, τόσο πιὸ ἐνδιαφέροντα γίνονται τὰ μυθιστορήματά μας. Οἱ «Βαπτιστικοὶ τοῦ Νικολέοντος» μαλιστα βρίσκονται τώρα 'ς ἓν' ἀπὸ τὰ ὡραιότερά τους κεφάλαια. Κι' ὁ *Μικρὸς 'Αθηναῖος* μοῦ γράφει: «Δὲν φανταζεσαι μὲ πόση περιεργεια διαβαζω τὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἀπὸ τὴν 'Αγία 'Ελένη!... 'Απὸ τὴν 'Ιστορία τοῦ σχολείου, ἀπὸ ἄλλα μυθιστορήματα ποὺ διαβάσαμε γι αὐτόν, ξεραμε ἁπλῶς ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ, μετὰ τὸ Βατερλώ, ἐξορίστηκε σ' ἐκεῖνο τὸ ξερονήσι, ὅπου πέθανε σὲ λίγα χρόνια, μιὰ δῆ Ματου. Τίποτ' ἄλλο! Οὔτε πῶς ἔζησε ἐκεῖ, οὔτε πῶς πέθανε, οὔτε τι ἔγεινε κατόπι. Τωρα τὰ μαθαίνουμε ἀπὸ τῶραίο σου μυθιστόρημα Κι' εἶναι τόσο ἐνδιαφέροντα ὅλ' αὐτά! 'Εγὼ τουλάχιστο μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀνυπομονησία περιμένω τώρα τα φυλλάδιά σου γιὰ νὰ ἰδῶ καὶ τὸ τέλος...»

Εἶχα ἐγκρίνει γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. (ἀριθ. ἐγκρ. 59) ἕνα πολὺ ὄμορφο σονέττο τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἰδανικοῦ*. Ἀλλὰ σήμερα ποὺ ἤρθε ἡ σειρά του νὰ τὸ δημοσιεύσω, τὸ ξαναδιάβασα καὶ εἶδα ὅτι στηρίζεται σὲ μιὰ παρεξήγηση: Τὸ «Μαρία, μὴ μοῦ ἄπτου» ὁ Χριστὸς δὲν τὸ εἶπε στὴ Μητέρα του, στὴν Παναγία,—ὅπως φαίνεται στὸ σονέττο,—ἀλλὰ στὴ Μαρία τὴ Μαγδαλινή. Μοῦ εἶχε διαφύγει αὐτό, ὅταν ἐνέκρινα τὸ σονέττο. Ἀλλὰ τώρα ποὺ τὸ πρόσεξα, δὲν μπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω. Θὰ μᾶς ἔλεγαν ὅτι δὲν ξέρομε, ἢ ὅτι διαστρέφομε τὸ Εὐαγγέλιο!

Πικρὴ Σκλαβιά, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σειρὰ ποὺ καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὑπάρχουν δυὸ γνῶμες. Ἄλλοι φρονοῦν ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆτες τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος,—ὁ Ἄρης πρὸ πάντων—εἶναι κατοικημένοι ἀπὸ λογικὰ ὄντα, ποὺ προσπαθοῦν μάλιστα νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζί μας καὶ μᾶς κάνουν διάφορα σημεῖα· καὶ ἄλλοι δὲν θέλουν νὰ τὸ παραδεχθοῦν, ἀλλὰ πιστεύουν ὅτι μόνο στὴ Γῆ ὑπάρχουν ἄνθρωποι. Τελευταία ὁ κ. Φαίδων ἐδιάβασε μιὰ μελέτη ἑνὸς σοφοῦ ἀστρονόμου, ποὺ ὑποστήριζε μὲ σπουδαῖα ἐπιχειρήματα τὴν προνομιοῦχο θέση τῆς Γῆς στὸ Σύμπαν. Κι' ἀπὸ τὶς δυὸ γνῶμες, *πιστεύει μᾶλλον αὐτή*. Ἐννοεῖται ὅτι βεβαίως δὲν εἶναι. Καὶ ποιός μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος γιὰ τέτοια ὑπεργήϊνα ζητήματα; Ὤ, καθόλου ἀπίθανο νὰ ξημερωθοῦμε ἕνα ὡραῖο πρωΐ μ' ἕνα ὡραῖο ραδιοστηλεγράφημα ἀπὸ τὸν "Αρη! Καὶ καθόλου ἀπίθανο,—γιατί ὄχι;—νὰ εἶναι κι' αὐτὸ τὸ ἀδιάβαστο ποὺ ἔλαβε ὁ ἀμερικανὸς ἀσυρματιστὴς Τζὰκ Μάκ Γκρέκορι καὶ προσκαλεῖ τώρα τοὺς σοφοὺς νὰ τὸ διαβάσουν!

Δὲν εἶναι ἀπελπιστικὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφει σήμερα ἡ καλή μου *Ἀνδαλούσα*; Στὸ σχολειό της, στὴ Β' τοῦ Γυμνασίου, ἀπὸ 80 μαθήτριες μόνο ὁ εἶναι Διαπλασοπούλες! Μὰ καὶ στὶς ἄλλες τάξεις, λέει, σχεδὸν τὰ ἴδια. Βλέπετε λοιπὸν πόσα παιδιὰ καὶ κορίτσια μένουν ἀκόμα χωρὶς Διάπλαση,—καὶ σεῖς ξέρετε τὶ θὰ πῇ αὐτό!—καὶ τὶ ἔδαφος ὑπάρχει γιὰ ξεσπάθωμα;—Στὶς ἐρωτήσεις της ἀπαντῶ: 'Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν ζητῇ ἀνταλλαγὴ C. P. μὲ Μικρὴ Ἀγγελία, εἶναι ὑποχρεωμένη ν' ἀπαντήσῃ σ' ὅσες θὰ λάβῃ. Τὸ κομμάτι της θὰ δημοσιευθῇ. Τί θὰ πῇ Billa Arosa; Μὴν εἶναι Villa Rosa;

Ἡ Σμύρνη μοῦ γράφει: «Ἀλήθεια, τὶ ὡραῖα πράγματα ποὺ στέλνει στὴ Σ. Σ. Σ. ὁ *Ὀλέμπικ*! Μὰ γιατὶ νὰ προτιμήσῃ ὁ φίλος σου αὐτὸς νὰ πάρῃ τὸ ψευδώνυμο του ἀπὸ τἀγγλικά καὶ νὰ μὴ βάλῃ το ἑλληνικό, ποῦ εἶναι κι' ὡραιότερο;» Τὴν ἀπορία αὐτὴ ἄς μᾶς τὴ λύσῃ ὁ ἴδιος ὁ *Ὀλέμπικ*.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Χρῖστε Ριζόπουλε*, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο ποὺ δείχνουν ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις. Ναί, μιὰ τέτοια ἐγκύκλιο, στελλομένη σ' ὅλους τοὺς δασκάλους μποροῦσε νὰ φέρῃ κάποιο ἀποτέλεσμα. Ὄχι ὅμως καὶ ἀναλογο μὲ τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἐργασία ποὺ θ' ἀπαιτοῦσε. Πρῶτα, γιατὶ σχετικὰς ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς δασκάλους,—οἱ δεαλεχτοὶ μόνο—δίδουν τὴν πρέπουσα σημασία σὲ ἕνα παιδαγωγικὸ περιοδικὸ σὰν τὸ δικό μας. Οἱ ἄλλοι θὰ τὸ συγιστοῦσαν μὲ τὸ στανιό, τυπικά, χωρὶς ἐνδιαφέρο, μόνο ἂν τοὺς τέλεγε τὸ Ὑπουργεῖο. Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι ἕνας μόνο τρόπος σωτηρίας αὐτῶν τῶν παιδιῶν ὑπάρχει: Τὸ ξεσπάθωμα τὸ δικό σας.

Γαλαξία, ὅλ' αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπε ὁ κ. Γυμνασιάρχης, πολὺ καλα τα θυμᾶται ὁ κ. Φαίδων. Ναί, ἐκεῖνο τὸν καιρό, ποὺ ἦταν φοιτηταί κ' οἱ δυό, κατοικοῦσαν σ' ἕνα σπίτι. Καὶ ἐνὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα του διηγήματα, τὸν «Κλέπτη», ὁ κ. Φ. τὸν διάβασε τοῦ κ. Γυμνασιάρχη,—φοιτητοῦ τότε τῆς φιλολογίας—ποὺ τοῦ τὸν ἐπαίνεσε πολύ. Οἱ Διαγωνισμοὶ ποὺ ἐπιθύμησες, θ' ἀρχίσουν τώρα ποὺ τελείωσε ὁ Ὁδηγός. Ἀποτελέσματα καὶ προκηρύξεις θὰ μπαίνουν μαζί.

Μιὰ ἀνησυχία ἔχει τώρα τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα*. Ἤρθαν τὰ χελιδόνια. Τὰ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ τηλεγραφικὰ σύρματα... Μὰ ἤρθαν ἄραγε κι' ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν τὴ φωλιτσα τους στὸ διάδρομο τοῦ περσινοῦ μελέτη ἑνὸς σοφοῦ ἀστρονόμου, ποὺ ὑποστήριζε μὲ σπουδαῖα ἐπιχειρήματα τὴν προνομιοῦχο θέση τῆς Γῆς στὸ Σύμπαν. Κι' ἀπὸ τὶς δυὸ γνῶμες, *πιστεύει μᾶλλον αὐτή*. Ἐννοεῖται ὅτι βεβαίως δὲν εἶναι. Καὶ ποιός μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος γιὰ τέτοια ὑπεργήϊνα ζητήματα; Ὤ, καθόλου ἀπίθανο νὰ ξημερωθοῦμε ἕνα ὡραῖο πρωΐ μ' ἕνα ὡραῖο ραδιοστηλεγράφημα ἀπὸ τὸν "Αρη! Καὶ καθόλου ἀπίθανο,—γιατί ὄχι;—νὰ εἶναι κι' αὐτὸ τὸ ἀδιάβαστο ποὺ ἔλαβε ὁ ἀμερικανὸς ἀσυρματιστὴς Τζὰκ Μάκ Γκρέκορι καὶ προσκαλεῖ τώρα τοὺς σοφοὺς νὰ τὸ διαβάσουν!

Δὲν εἶναι ἀπελπιστικὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφει σήμερα ἡ καλή μου *Ἀνδαλούσα*; Στὸ σχολειό της, στὴ Β' τοῦ Γυμνασίου, ἀπὸ 80 μαθήτριες μόνο ὁ εἶναι Διαπλασοπούλες! Μὰ καὶ στὶς ἄλλες τάξεις, λέει, σχεδὸν τὰ ἴδια. Βλέπετε λοιπὸν πόσα παιδιὰ καὶ κορίτσια μένουν ἀκόμα χωρὶς Διάπλαση,—καὶ σεῖς ξέρετε τὶ θὰ πῇ αὐτό!—καὶ τὶ ἔδαφος ὑπάρχει γιὰ ξεσπάθωμα;—Στὶς ἐρωτήσεις της ἀπαντῶ: 'Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν ζητῇ ἀνταλλαγὴ C. P. μὲ Μικρὴ Ἀγγελία, εἶναι ὑποχρεωμένη ν' ἀπαντήσῃ σ' ὅσες θὰ λάβῃ. Τὸ κομμάτι της θὰ δημοσιευθῇ. Τί θὰ πῇ Billa Arosa; Μὴν εἶναι Villa Rosa;

Ἡ Σμύρνη μοῦ γράφει: «Ἀλήθεια, τὶ ὡραῖα πράγματα ποὺ στέλνει στὴ Σ. Σ. Σ. ὁ *Ὀλέμπικ*! Μὰ γιατὶ νὰ προτιμήσῃ ὁ φίλος σου αὐτὸς νὰ πάρῃ τὸ ψευδώνυμο του ἀπὸ τἀγγλικά καὶ νὰ μὴ βάλῃ το ἑλληνικό, ποῦ εἶναι κι' ὡραιότερο;» Τὴν ἀπορία αὐτὴ ἄς μᾶς τὴ λύσῃ ὁ ἴδιος ὁ *Ὀλέμπικ*.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Χρῖστε Ριζόπουλε*, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο ποὺ δείχνουν ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις. Ναί, μιὰ τέτοια ἐγκύκλιο, στελλομένη σ' ὅλους τοὺς δασκάλους μποροῦσε νὰ φέρῃ κάποιο ἀποτέλεσμα. Ὄχι ὅμως καὶ ἀναλογο μὲ τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἐργασία ποὺ θ' ἀπαιτοῦσε. Πρῶτα, γιατὶ σχετικὰς ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς δασκάλους,—οἱ δεαλεχτοὶ μόνο—δίδουν τὴν πρέπουσα σημασία σὲ ἕνα παιδαγωγικὸ περιοδικὸ σὰν τὸ δικό μας. Οἱ ἄλλοι θὰ τὸ συγιστοῦσαν μὲ τὸ στανιό, τυπικά, χωρὶς ἐνδιαφέρο, μόνο ἂν τοὺς τέλεγε τὸ Ὑπουργεῖο. Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι ἕνας μόνο τρόπος σωτηρίας αὐτῶν τῶν παιδιῶν ὑπάρχει: Τὸ ξεσπάθωμα τὸ δικό σας.

Γαλαξία, ὅλ' αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπε ὁ κ. Γυμνασιάρχης, πολὺ καλα τα θυμᾶται ὁ κ. Φαίδων. Ναί, ἐκεῖνο τὸν καιρό, ποὺ ἦταν φοιτηταί κ' οἱ δυό, κατοικοῦσαν σ' ἕνα σπίτι. Καὶ ἐνὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα του διηγήματα, τὸν «Κλέπτη», ὁ κ. Φ. τὸν διάβασε τοῦ κ. Γυμνασιάρχη,—φοιτητοῦ τότε τῆς φιλολογίας—ποὺ τοῦ τὸν ἐπαίνεσε πολύ. Οἱ Διαγωνισμοὶ ποὺ ἐπιθύμησες, θ' ἀρχίσουν τώρα ποὺ τελείωσε ὁ Ὁδηγός. Ἀποτελέσματα καὶ προκηρύξεις θὰ μπαίνουν μαζί.

Μιὰ ἀνησυχία ἔχει τώρα τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα*. Ἤρθαν τὰ χελιδόνια. Τὰ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ τηλεγραφικὰ σύρματα... Μὰ ἤρθαν ἄραγε κι' ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν τὴ φωλιτσα τους στὸ διάδρομο τοῦ περσινοῦ

ἐξοχικοῦ τους σπιτιοῦ;—"Ω, γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιο τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα*. Ὅλα τὰ χελιδόνια γυρίζουν, καὶ στὶς ἴδιες φωλιές. Καὶ ὅταν θὰ ξαναπάῃ τὸ καλοκαῖρι στὴν ἐξοχή, θὰ βρῇ πάλι τἀγαπημένα του. Ἔκτος πιά—Θεὸς φυλάξει—ἂν ἐπαθαν τίποτα στὸ ταξίδι.

Στήριγμα τοῦ Γένους, μὲ πολὺ μου χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου δυὸ ἐρα ἀπὸ τόσον καιρό. Θὰ εἶδες βέβαια ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ τὴν ἴδρυση τοῦ Συλλόγου. Εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου καὶ τἄλλα καλὰ παιδιὰ καὶ πές τους ὅτι περιμένω.

"Α, τί πολλὰ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 12 Ἰουνίου

268. Λεξίγριφος

Μὲ τὸν καφὲ σου κάποτε
Τὸ πρῶτο μου τὸ πίνεις,
Μὰ πάντα στὴ σαλάτα σου
Τὸ δεύτερό μου χύνεις.
Τώρα ἂν ἑνώσῃς καὶ τὰ δυό,
Μιὰ πόλη θὰ προβάλῃ
Ποὺ ἔχει . . . κι' ἀκρογιάλι.

Ζουλοὺ

269. Στοιχειόγριφος

Ἂν καὶ ἤτανε ἀθῶος,
Τοῦ ἔκόψαν τὸ λαιμό,
Καὶ τὸ αἷμα ποὺ ἐχύθη,
Ἔκαμ' ἕναν ποτομό!

Μεγάλη Ἑλλὰς

270. Πενταπλοῦς Μεταγραμματισμός

Ἑνὸς πουλιοῦ πέντε φορὲς
Ἀλλάξεις τὸ κεφάλι
Καὶ βλέπεις νὰ προβάλῃ:
Πρῶτα ἐκεῖνος ποὺ ὅλους μας
Ἀφεύκτως περιμένει.
Ἔπειτα κάτι τὸ βαρὺ
—Γι' αὐτὸ καὶ σὲ βαραίνει. . .—
Ἕνα ζουμὶ κι' ἕνα νησὶ
Ὄχι πολὺ μεγάλο,
Κάτι στοὺς ναῦτες χρήσιμο
Καί... φτάνει, τίποτ' ἄλλο.

Ζουλοὺ

271 Ρόμβος

*
* * *
* * * * *
* * * * * * *
* * * * *
* * *
*

Γιὰ πρώτη λέξη, σύνδεσμο
Συμπλεχτικὸ θὰ βάλῃς·
Γιὰ τἄλλοῦ μου τὰ θαύματα
Μπορεῖς καὶ ν' ἀμφιβάλλῃς...
Στὸ τρίτο πλούσιοι κατοικοῦν
Ἢ καί... αἰσχροκερδεῖς·
Στὸ τέταρτο ψευδώνυμο
Περυσινὸ θὰ ἰδῇς·
Στὸ πέμπτο κάποια κτητικὴ
Μικρούλ' ἀντωνυμία
Κι' ὁ Ρόμβος συμπληρώθηκε
Μ' ὅλη τὴν εὐκολία.

Μεγάλη Ἑλλὰς

272 Κρυπτογραφικὸν

12345678904 = Ἀρχ. στρατηγός
20964 = Ποτομός.
34564 = Μέρος τοῦ πλοίου.
482213 = Πόλις.
5878964 = Οἶκος Θεοῦ.
670264 = Μέγας ποιητής.
76914 = Ἀριθμητικὸν.
8564 = Χρονικόν.
96564 = Ἄνεμος.
021369 = Ἀρχαῖος νσός.

Κόμησσα τῶν Ἀχαρνῶν

273 Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις

Ὁ Διδάσκαλος: — Τί μέρος λόγου εἶναι ὁ . . . . . ;

Ὁ Μαθητής: — Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον, τοῦ ὁποίου τὸ οὐδέτερον ἀνοβιβάζει καὶ τὸν τόνον.

— Μπᾶ! Πῶς κάνουν δηλαδὴ τὰ τρία γένη;

— Ὁ . . . . . ., ἡ . . . . ., τό . . . . .

— Μά τί λές, παιδί μου! Τὸ ἀρσενικὸ εἶναι μέρος τοῦ ναοῦ, τὸ θηλυκὸ δένδρο καὶ τὸ οὐδέτερο ὁ καρπός του.

Κόμησσα τῶν Ἀχαρνῶν

274. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Ἀριθμὸς—Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης = Συμπλεκτικὸς + (Μετεωρολογικὸν - φωτιστικὸν =) βεβαιωτικὸν + (ὅ,τι δίδεται — ἀριθμητικὸν =) προστακτική.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Μεγάλη Ἑλλὰς

275. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν:

1, Μήν· 2, Πέρσης στρατηγός. 3, Ἡρωὶς ἀυχαίας τραγωδίας· 4, Μέγας ποιητής· 5, Μοῦσα· 6, Ὅρος περίφημον ἐκ τῆς Π. Διαθήκης· 7, Πόλις τῆς Ἐλβετίας.

Κύριος Τάδε

276. Γρῖφος

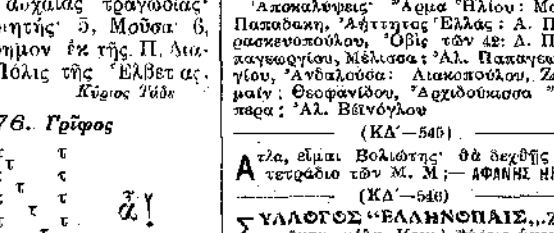

Μεγάλη Ἑλλὰς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

277. Métagramme

Emblème de tristesse et de [larmes
Dans les alarmes.
Change mon chef et, au prin- [temps,
J'embaume les jardins et les [champs

Ἄλκη Ὄνη

278-282 Lettre Magique

Remplacez une lettre à chacun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez cinq autres mots:

Cœur, maison, robe, marque, talon.

Μεγάλη Ἑλλὰς

[Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογὰς τοῦ 210ου Διαγωνισμοῦ], τοῦ ὁποίου τὰ ποτελέσματα δημοσιεύονται σήμερον στὴ σελίδα 158.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 1

1. Πολύβιος (πολύ, βίος —2. Αἴγιον (αἰ, Γῆ, ὄν.)—3. Φαχὸς (φᾶ, Κῶς) - φανός. - 4. Ταῦρος Ταυρίς. 5 Ὁ πειεινός.

6. Β Ο Υ Λ Ω Ν Η
Ο Κ
Λ Λ Ι Λ
Τ Τ
Ρ Α Ι
Ι Ι
Ν Ρ Ρ Λ
Α Ο
Α Ι Σ Ω Π Ο Σ

7. ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ (Ἰάσων, Νότος, Ὠρίων, τίτανος, Ἀρίων, ὄαινα, ρυτά, Ὀράτιος, Σάτυρος). —8. ΚΑΝΑΡΗΣ (ΚέρΚυρα, ἘρΑτύ, ἸωΝᾶς, ΟὐρΑνός, ΒύΡων, πιθΗχος, ΠερΣεύς.) -9. Φιλοις βρήθει.—10. *Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω* (μηδ εἰς αγ, ἐῶμαι, τρίτος εἰ: ι, τό.)—11. Selou ta bourse-gouverne ta bouche,

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.

Ἡ προκληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—543)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ἅπαντας. Μπερμπαντάκο, Μπετόβεν, Χείμαρρε, ἀλληλογραφοῦμε· Ὀλυμπίου Διαμαντῆ 23, Θεσ)νίκη.-ΖΑΖΑ

(ΚΔ'—544)

"ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,,

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι καὶ μέλη· ὅποιος θέλει ὃς γράψῃ στὴν Δ)σιν (ΚΔ'—499). «Συναδέλφωση», «Θρακικὲ Θρῦλε», «Φιλικὴ Συντροφιά», «Τιτάν», «Κράτος τῆς Σμύρνης», δέχεσθε συμμαχίαν μας;

Ἀποκαλύψεις· Ἄρμα Ἠλίου: Μαρ. Παπαδάκη, Ἀφίτητης Ἑλλὰς: Α. Παρασκευοπούλου, Ὀβὶς τῶν 42: Δ. Παπαγεωργίου, Μέλισσα: Ἀλ. Παπαγεωργίου, Ἀνδαλούσα: Διακοπούλου, Ζερμαίν: Θεοφανίδου, Ἀχριδούσσα Ὀπαρα: Ἀλ. Βεϊνόγλου

(ΚΔ'—545)

Ἀτλα, εἶμαι Βολιώτης· θὰ δεχθῆς τὸ τετράδιο τῶν Μ. Μ;— ΑΦΑΝΗΣ ΗΡΩΣ

(ΚΔ'—546)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ,,. Ζητοῦνται μέλη. Κεναὶ θέσεις ὑπουργῶν, συμβούλων, ἀντιπροσώπων. Γράψατε: Θεοφάνην Κλεάνθην, ρ. τ. Λιθήνας.

(ΚΔ'—547)

Χείμαρρε, ἦλθε καιρὸς νὰ ὑπερασπισθῆς ἑαυτόν. *Σέλοκ-Χόλμς*

(ΚΔ'—548)

Γκαῖμον, χαρὰ στὴν ἐξυπνάδα ν' ἀναπαλύπτῃς γνωστὲς σ' ὅλους!—Ἀνδαλούσα, Ζερμαίν, χαρήκαμε πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Θυμᾶστε στὴν ἐκδορμή τὸν Σταυράκη—Παυλάκη; Τί γέλια!—Διαπλασόπουλα, ὁποιος θέλει ν' ἀλληλογραφήσωμεν ἂς στείλῃ: Ἐλπίδα Νάκα, Νευροκοπίου 2, Θεσσαλονίκην,

δια:—ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

(ΚΔ'—549)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν: Καρτῶν (ἀγράφων), Ζωγραφικῆς Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα 4 βιβλία. Μπερμαντάκο, Χείμαρρε, Τρελλὸ Ναυτόπουλο καὶ λοιποί, θὰ μᾶς τιμοῦσατε πολὺ λαμβάνοντες μέρος. Προθεσμία τέλη Μαΐου. Περιμένομε.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

(ΚΔ—5 0)

ΓΚΑΙΜΟΝ, τὸ μυαλό σου καὶ μιὰ λύρα καὶ τοῦ κοπαντζῆ ὁ κόπανος· ἀπὸ ποῦ κ' ὡς ποῦ εἶμαι φιλαράκος σου ἐ;—Μακεδονοπούλα, ἀλήθεια; Σοβαρῶς; Δὲν τὄξερα αὐτό... Μήπως θέλεις νὰ παίξῃς τὸν ρόλον τῆς Θείας Προνοίας ἐ;—Σεμίραμις, τί γίνεται ἡ χαβιαροσαλάτα τῆς. Ἀχολιάζεται ἐ;

ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

(ΚΔ'—551)

Τρελλὸ Ναυτόπουλο, Τρελλὸ Θαλασσοπούλι, αἰωνία σας ἡ μνήμη· καὶ τοῦ χρόνου.—Ἀζώρ, κουνήσου λιγάκι! Τί, μόνον τὴ μπαγιαντέρα τραγουδᾶς;

ΕΛΠΙΖΟΥΣΑ ΝΕΟΤΗΣ

(ΚΔ'—552)

ΝΕΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΥΦΩΝ,,. Ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις μέγας σύλλογος ὁ "ΤΥΦΩΝ,, σκοπὸν ἔχων α') τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, β') ἀναπαλύψεις ψευδωνύμων καὶ γ') προκηρύξεις διαγωνισμῶν. Τὰ μέλη: Ἀρχηγὸς =Ναβουχοδονόσωρ, Διάδοχος="Αστρον τ. Ἀνατολῆς, Ταμίας—Γλὸς τ. Νυκτός, Γραμματεὺς=Φουρτουνιασμένος Ὠκεανός. Προεδρεῖον: Πάθη τ. Ἑλληνισμοῦ, Σμυρναῖος, Κυματίζουσα Σημαία. Δ)σις: Ναβουχοδονόσωρ, Ἐρεσσοῦ 40-Β. Ἀθῆναι.

(ΚΔ'—553)

Ἱδρύθη Διαπλασικὸς Σύλλογος «Κ. Ε. Α.» Σκοπός: ἀναπαλύψεις ψευδωνύμων, ἐκδοσις περιοδικοῦ, προκηρύξεις διαγωνισμῶν. Δεχόμεθα μέλη. Δ)σις: Περικλέους 2, Ἀθῆναι, Δ. Παπαθηνιρίου.

(ΚΔ'—555)

ΣΟΥΛΑ="Ἄννα Ζιώγα παραπονεθῆκατε, καλέ;!.. Γλὸς Ταθγέτου—Ἡλιάδης.

ΑΛΗΣ

(ΚΔ'—554)

"Περίδρομε», γιὰ βραβεῖο εὐχαριστῶ· *Κόμη Φοίνικα*, ἀφοῦ μὲ ξέρετε, ποία εἶμαι; *Πουλὶ Καταγίδος*, εὐχαριστῶ· ἔλαβα· γνωρίζετε τὸ Βαθθ; Γιὰ ἀλληλογραφία εὐχαριστῶ· δὲν μπορῶ.

ΜΑΓΚΙΣΣΑ

(ΚΔ'—556)

"ΦΕΙΔΩΤΟΣ ΒΟΣΠΟΡΟΣ,,

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Βυζαντινῶν ἐργοχείρων: Βραβεῖον Α'.) Ἥλιος Ἑλληνισμοῦ, Β') Ξανθὸς Καλλιτέχνης. Λοιπὸς εὐχαριστῶ.

Ὁ ἐπὶ τῶν Διαγωνισμῶν
ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—557)

ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ

Μὲ ὅλη τὴν καλή μας θέληση καὶ τὶς προσπάθειές μας δὲν κατορθώσαμε, στὸ σημεῖο ποὺ θέλαμε, τὴν ἕνωση τῶν Ἀλεξανδρεινῶν Διαπλασόπουλων. Γι' αὐτὸ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕ τὸν Σύλλογο *«Τιτάνα»* καὶ ὅλα τὰ Ἀλεξανδρεινὰ Διαπλασόπουλα, γιὰ νὰ κάνουμε μιά:

«ΕΝΩΣΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΝΩΝ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΩΝ»

Εἴμαστε βέβαιοι πὼς ἡ πρότασή μας αὐτὴ θὰ εἰσακουστῇ, γιατὶ εἶναι γνωστὸ πὼς: *«Ἐν τῇ ἑνώσει ἡ ἰσχύς»*.

ΕΠΙΠΡΟΣ ΛΟΙΠΟΝ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ.

(ΚΔ'—558)

Λίστ, πῶς πάει τὸ μάτι; Ἐλπίζεις ἀκόμη ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ματαιότης;

ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΟΣΠΟΠΛΟΦΟΡΟΣ

(ΚΔ'—559)

Ἀγοροκόριτσο, Ἀγοριοκάτσικο, Ἀγριόκρινο, Ἀγριόροδο, Ἀθάνατη Ἑλλάδα, Ἀλκηστις, Βασίλισσα σὲ Παπαρούνες, Βεατρίκη, Βωμέ, Δούκισσα τ. Σαλώνων, Ἑλλάδα, Ἐλπίζουσα Νεότης, Βυρυάλη, Ἠλέκτρα, Θάλασσα, Ἰδανισμε, Ἰδεολάτρις, Ἰνές, Κυκλαμιά, Λευκή, Λιλίκα, Μάγισσα, Μακεδονοπούλα, Μέμφις, Μίμη Μπιζάνη, Μονταίν, Μοῦσα, Μπερμαντάκο, Νάρκισσε, Νεφέλη, Πανταχοῦ Παρών, Ρίτα, Τεμπέλα, Τριανταφυλλένια, Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, Φαύστα καὶ Χείμαρρε, θὰ μὲ ὑποχρέωνε ἕνα τετραδιάκι ἢ κάρτα σας. Νὰ περιμένω; Δ)σις: Alecos Jeroninidès, Abdel Moneim 41, Alexandrie (Egypte).— ΚΔ'—159, βραβεῖο περιμένω. ΚΙΣΣΟΣ

(ΚΔ'—560)

Σύλλογοι καὶ λοιποί, προσοχή! Εἶμαι ὁ: *Ζουντὲς*

(ΚΔ'—561)

Μονταίν, Μ' Μ. ἔλαβα· εὐχαριστῶ· Ἑστεῖλα: *Λιφίτη*, περιμένω.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(ΚΔ'—562)

Σημ. *Λιαπλ*: Βεβαιῶ ὅτι ὁ Σαραζάτ δὲν εἶναι ὁ Παπάζογλου.

(ΚΔ'—563)

Σημασκάρεμα: Κάτω οἱ μάντες, παιδιά Κόκκινε Βράχε, δὲν ὑποτασσόμεθα. Χόρρο Πρᾶις, Λούκισσα Γαβρέλλα, Μπετόβεν, Γοητεία τῶν Νεφλίσσων=Ἀχιλλεὺς Νικολαΐδης, Φήμη —Φανῆ Μάλτου. Ἀλοὺ!

(ΚΔ'—564)

Ἀνακαλύψεις: Δοὺξ τῶν Σαλώνων= Δ. Κωνσταντινίδης, Πληγωμένος Χρυσαετός—Ἀχ. Νικολαΐδης, Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ=Σοφία Πουλοπούλου. Ἀεικίνητον, Μαγε Λυιρωτή, Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, Μεγάλη Ἑλλάς, Λεβάντε, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ· Δ)σις: (ΚΔ'—17). *Περιμένοντας.*

Ἀγρεπτος Παρατηρητής

(ΚΔ'—565)

Λίστ, περαστικὰ διὰ τὸ ἀτύχημα κατὰ τὴν ἐκδορμὴν εἰς Θῆβας.— *Ἀγρεπτος Παρατηρητής, Μυστηριώδης Ἀεροπόρος.*

(ΚΔ'—566)

Παρατείνω διαγωνισμόν μου (ΚΔ'—286) μέχρι 31 Μαΐου. Ἐμπρός! Στείλετε. *Νεαρὸς Ἱππότης*

(ΚΔ'—567)

Σημασκάρεμα «Μαθητικῆς Ἑνώσεως»: Σεναντὼν=Ι. Παπαγεωργίου, Δεμούνδη = Ε. Ἀββοττ, Φάϊρηστ = Ρ. Κοσμοκράτου. ΦΗΜΗ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & Σια-ΣΟΦΟΚΛ. 2